

εργατική

Κάθε Τετάρτη. Εφημερίδα
της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

αλληλεγγύη

No 1621, 8 Μάρτ 2024

www.sekonline.gr

τιμή 2 ευρώ



Πίσω στη φυλακή
ο Μιχαλολιάκος

σελ. 11

**ΜΑΤΙ...
ΤΕΜΠΗ...
ΠΥΛΟΣ...
«Το κράτος
έχει συνέχεια»
και**

ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ!

- **STOP** στις ιδιωτικοποιήσεις
- **ΕΞΩ** από την **ΕΕ-Φρούριο**

Γυρίστε στις σελίδες 2, 4, 5, 10, 11



Συναυλία αλληλεγγύης
στους επιζώντες
της Πύλου
Κυριακή 12/5 στο Ρουφ

Στις 23 Ιούλη του 2018 104 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους στο Μάτι και τις γύρω περιοχές εγκλωβισμένοι στις φλόγες, εκατοντάδες άλλοι τραυματίστηκαν, πολλοί είναι και σήμερα πολυεγκαυματίες. Τη Μ. Δευτέρα, μετά από διαδικασία ενάμισι χρόνου περίπου, το δικαστήριο έβγαλε την πρωτόδικη απόφασή του. Από τους 21 συνολικά κατηγορούμενους ένοχοι κρίθηκαν οι έξι (πέντε στελέχη της Πυροσβεστικής και ο ιδιώτης από την αυλή του οποίου ξεκίνησε η πυρκαγιά).

Το δικαστήριο επέβαλε ποινές φυλάκισης που για τέσσερα πρώην στελέχη της Πυροσβεστικής σωρευτικά ξεπερνούν τα 100 χρόνια. Ωστόσο όρισε ότι εκτιτάει είναι τα πέντε έτη. Αποφάσισε επίσης, ότι οι ποινές μετατρέπονται σε χρηματικές, με τα ποσά να κυμαίνονται γύρω στις 40.000 ευρώ στον καθένα. Δικαιολογημένα, θύματα της πυρκαγιάς και συγγενείς τους που ήταν στην αίθουσα ξέσπασαν σε διαμαρτυρίες. Η απόφαση όχι μόνο ρίχνει στα μαλακά, για να το πούμε ευγενικά, τους συγκεκριμένους, αλλά αφήνει στο απυρόβλητο τους μεγάλους υπεύθυνους.

Σε αυτούς δεν συγκαταλέγονται μόνο οι υπουργοί της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ τότε που εφαρμόζαν τις άγριες περικοπές σε κοινωνικές υπηρεσίες -και στην πυροσβεστική και δασοπροστασία- που επέβαλε το μνημόνιο που είχαν υπογράψει μετά την προδοσία του Όχι στο δημοψήφισμα του 2015. Περιλαμβάνεται και η ΝΔ που έκανε σημαία της την τραγωδία στο Μάτι ενώ πριν είχε τσακίσει τις ίδιες υπηρεσίες με τις μνημονιακές πολιτικές της και στη συνέχεια επανέλαβε τα ίδια εγκλήματα στην Πεντέλη, στην Β. Εύβοια, στον Έβρο. Περιλαμβάνεται μια ολόκληρη άρχουσα τάξη και οι πιο γνωστοί εκπρόσωποι της που βάζουν τα κέρδη τους πάνω από τις ζωές μας. Κυριολεκτικά και άμεσα όπως δείχνει και το Μάτι.

Δυνάμεις

Εκείνη τη μέρα πυρκαγιά είχε ξεσπάσει στη Δυτική Αττική πριν οι άνεμοι αλλάξουν και ξεκινήσει η κόλαση στην Ανατολική Αττική. Κι όπως έγραφε ο Γ. Πίπτας στην Εργατική Αλληλεγγυή λίγες μέρες μετά (Ε.Α 1335, 1/8/2018):

«Αυτό που συνέβη, όταν ξέσπασε η δεύτερη μεγάλη πυρκαγιά στην Καλλιτεχνούπολη, είναι ότι ΔΕΝ υπήρχαν οι απαραίτητες δυνάμεις για να την σταματήσουν έγκαιρα.

Όπως χαρακτηριστικά δήλωσε στην εφημερίδα Financial Times, αξιωματικός της Πυροσβεστικής, οι περισσότερες δυνάμεις βρίσκονταν στην Κινέτα στη Δυτική Αττική 'δίπλα σε ένα μεγάλο διυλιστήριο πετρελαίου', όταν ξέσπασε η δεύτερη φωτιά στην Ανατολική Αττική: 'Όλα συνέβησαν πολύ γρήγορα, ο άνεμος άλλαξε



ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΤΙ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ

Η φονική “συνέχεια του κράτους” των περικοπών

προς το Μάτι και δεν υπήρχε αρχικός χρόνος να μεταφέρουμε δυνάμεις στην άλλη πλευρά της Αττικής’.

Το άρθρο συνεχίζει προσθέτοντας: ‘Η ελληνική πυροσβεστική είχε προειδοποιήσει την κυβέρνηση νωρίτερα αυτό το χρόνο ότι οι βαθιές περικοπές που έχουν γίνει στη διάρκεια της οκτάχρονης οικονομικής κρίσης έχουν αφήσει τις υπηρεσίες απροετοίμαστες να αντιμετωπίσουν δύο μεγάλες φωτιές ταυτόχρονα’.

Δυστυχώς αυτή η πρόβλεψη αποδείχτηκε αληθινή στην πράξη. Από τη στιγμή που ξέσπασε η φωτιά και μέχρι να υπάρξει η ‘κλιμάκωση’ (αυτή ήταν η λέξη που χρησιμοποίησε ο αρχηγός της Πυροσβεστικής στη συνέντευξη τύπου με τον Τόσκα) της πυροσβεστικής επέμβασης στο Νέο Βουτζά, δηλαδή να φτάσουν οχήματα, αεροπλάνα, πεζοπόρα τμήματα, η φωτιά μέσα σε περίπου μιάμιση ώρα έφτασε στη Ραφήνα.

Να το πούμε απλά: αν η Πυροσβεστική είχε διπλάσιο αριθμό σε έμπυχο και μη έμπυχο δυναμικό, θα μπορούσε να είχε δώσει με άλλους όρους τη μάχη και να έχει σταματήσει τη φωτιά. Αλλά δεν είναι μόνο ο τομέας της πυροσβεστικής που έχει χτυπηθεί από τις μνημονιακές περικοπές σε εξοπλισμό, οχήματα, ανθρώπινο δυναμικό.

Στις 23 Ιουλίου αυτή η πολιτική των περικοπών και διάλυσης των δημοσίων υπηρεσιών που τα οκτώ χρόνια των μνημονίων εκτοξεύτηκαν δραματικά, εκεί στις λιγοστές δια-

σταυρώσεις της Μαραθώνος στη Ραφήνα και στο Μάτι ήρθε να διασταυρωθεί με το άλλο έγκλημα της αναρχικής δόμησης και της ανάπτυξης ολόκληρων πόλεων μέσα στο δασικό ιστό «με τους όρους και τους ρυθμούς της ιδιωτικής οικονομίας» που λέει και ο ΣΕΒ. Τα στεγαστικά δάνεια, το οικοδομικό μπουμ, τα «μεγάλα έργα», τα «στραβά μάτια» όλων των κυβερνήσεων στις παρανομίες των εργολάβων, μεταφράστηκαν στο Μάτι και στο Κόκκινο Λιμανάκι, σε στενά και αδιέξοδα δρομάκια, σε ογκώδη κτίρια και μάντρες που έκλειναν την πρόσβαση στη θάλασσα. Κατά μήκος της Λεωφόρου Μαραθώνος, στο προφανές σημείο που θα μπορούσε να υπάρχει ζώνη ανάσχεσης της πυρκαγιάς, υπήρχαν μεγάλες κουκουναριές που φυτεύτηκαν για να την «καλλωπίσουν» ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων το 2004».

Motor Oil

Το «μεγάλο διυλιστήριο» που ανέφεραν οι Financial Times είναι βέβαια η Motor Oil των Βαρδινογιάννηδων. Έξι χρόνια μετά, φέτος τον Γενάρη ο Ιωάννης Φωστιέρης τότε επικεφαλής του ΕΣΚΕ (Εθνικό Συντονιστικό Κέντρο Επιχειρήσεων) ανέφερε στην κατάθεσή του:

«Στις έξι παρά τέταρτο δέχθηκα το πρώτο τηλεφώνημα από τον κύριο Βαρδινογιάννη. Και μου είπε ότι υπάρχει πρόβλημα πλησίον Motor Oil και μου ζήτησε να ενισχυθούν οι επίγειες δυνάμεις με εναέρια μέσα.

Ενημέρωσα φυσική και πολιτική ηγεσία αλλά έπειτα από περίπου επτά λεπτά δέχθηκα δεύτερο τηλεφώνημα από τον ίδιο τον κύριο Βαρδινογιάννη. Ήταν πιο έντονος στην έκφραση του και με μεγάλη αγωνία. Του είπα ελέγχεται θα έρθει ελικόπτερο μην αγχώνεστε Ενημερώνω εκ νέου τη φυσική και πολιτική ηγεσία. Γνώση είχαν για όλα αυτά ο υπαρχηγός επιχειρήσεων, ο αρχηγός, ο κύριος Καπάκης και ο κύριος Τόσκας. Εάν γινόταν κάτι θα είχαμε εκατοντάδες χιλιάδες θύματα. Αν γινόταν μία έκρηξη θα έφευγε όλο το διυλιστήριο στον αέρα’ είπε ο κατηγορούμενος. Τα λεγόμενα του προκάλεσαν την αντίδραση συγγενή θύματος που καθόταν στο ακροατήριο, ο οποίος ξέσπασε λέγοντας: ‘Ο κόσμος ήταν εκεί και είδε το Σινούκ να κρατάει τη φωτιά στην Αγία Μαρίνα!’». (capital.gr 15/1/2024, ρεπορτάζ Π. Στάθη).

Παρεμπιπτόντως, στην ίδια κατάθεση είπε και μια αλήθεια αναφερόμενος στις εικόνες με τον κόσμο να προσπαθεί να γλιτώσει πέφτοντας στη θάλασσα: «Η διάσωση στη θάλασσα είναι αρμοδιότητα λιμενικού όχι του Πυροσβεστικού. Μας έχουν φορτώσει τα πάντα. Το λιμενικό τι έκανε; Αυτή ήταν η δουλειά του. Τι έκανε το λιμενικό; Γιατί το έχουμε για να κυνηγάει λαθρομετανάστες;»

Όπως ανέφερε ένα άλλο ρεπορτάζ το 2021 «Το Εθνικό Κέντρο Επιχειρήσεων από τις 16.46 της 23ης Ιουλίου 2018 είχε ενημέρωση από

αξιωματικό που πετούσε στην περιοχή, πως η φωτιά κοντά στα διυλιστήρια ήταν ελεγχόμενη και ‘έρπουσα σε θάμνους’ και παρόλα αυτά οι επιτελείς συνέχιζαν τις εκτροπές προς την Κόρινθο, αφήνοντας όμως το Μάτι χωρίς εναέρια μέσα».

Ο Φωστιέρης και ο Τερζούδης (τότε αρχηγός της Πυροσβεστικής) καταδικάστηκαν μεν για την εκτροπή του ελικοπτέρου αλλά με τις ποινές-χάδι. Ο Τόσκας που ήταν υπουργός έκανε τον ανήξερο για το ζήτημα στην κατάθεσή του. Ο γνωστός μας ναύαρχος Αποστολάκης, τότε αρχηγός ΓΕΕΘΑ δεν κλήθηκε καν ενώ υπήρχαν καταγγελίες στη δικογραφία για παρέμβασή του μέσω τρίτων για την εκτροπή του ελικοπτέρου. Και βέβαια οι Βαρδινογιάννηδες ούτε απ’ έξω απ’ το γραφείο του ανακριτή δεν περάσανε έστω για τα μάτια του κόσμου.

Μάτι-Τέμπη

Τώρα με αφορμή την πρωτόδικη απόφαση του δικαστηρίου η κυβέρνηση της ΝΔ δίνει ένα ρεσιτάλ υποκρισίας. Ο Βορίδης για παράδειγμα σε συνέντευξή του στον Σκάι (30/4) αφού είπε ότι η απόφαση «πρόρω απέχει από την προσδοκία για τη λεγόμενη δίκαιη τιμωρία τέτοιων άδικων πράξεων» εντόπισε το πρόβλημα: τον «Συριζαϊκό Ποινικό Κώδικα» τον οποίο «αυστηροποίησε» η ΝΔ.

Χρειάζεται πραγματικό θράσος από την κυβέρνηση που έχει προσπαθήσει να «μπαζώσει» μέχρι εξαφάνισης το έγκλημα των Τεμπών να παριστάνει τον τιμωρό εγκλημάτων που μάλιστα έχουν την ίδια ρίζα. Η κυβέρνηση που διαλύει τις δημόσιες υπηρεσίες για να τα δώσει όλα στη τάξη των Βαρδινογιάννηδων, που ξοδεύει τρεις ευρώ σε εξοπλισμούς ενώ ρημάζει νοσοκομεία και σχολεία, μας λέει ότι η «αυστηροποίηση» που τσακίζει τους φτωχούς και τους αδύνατους είναι η απάντησή της.

Άλλωστε τον συσχετισμό με τα Τέμπη τον κάνουν οι ίδιοι οι συγγενείς των ανθρώπων που χάθηκαν στο Μάτι. «Ντροπή στο δικαστήριο που είχε την ευκαιρία για πρώτη φορά στην ελληνική μεταπολιτευτική ιστορία να τιμωρήσει κάποιους υπεύθυνους για κάτι και δεν το έκανε. Θα έρθουν άλλα Τέμπη, άλλες τραγωδίες, δεν ξέρουμε ποια τα παιδιά θα είναι στην επόμενη τραγωδία» είπε ένας απ’ αυτούς. Οι συγγενείς των θυμάτων σε συνέντευξη τύπου που έδωσαν την επόμενη μέρα της απόφασης δήλωσαν ότι θα κάνουν έφεση κατά της απόφασης.

Για να μην «έρθουν άλλα Τέμπη» χρειάζεται να ανατρέψουμε την κυβέρνηση της ΝΔ και μαζί της να ξεφορτωθούμε τις ιδιωτικοποιήσεις, τις περικοπές και να χτίσουμε μια κοινωνία όπου οι ζωές μας θα είναι πάνω από τα κέρδη των καπιταλιστών.

Λεάνδρος Μπόλαρης

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΤΑΣΗΣ

Η πάλη ενάντια στην ακροδεξιά



1. Η ακροδεξιά συνεχίζει να ενισχύεται διεθνώς. Ο Χαβιέρ Μιλί, ο νέος «ελευθεριακός» πρόεδρος της Αργεντινής, δεν υποστηρίζει απλώς τη σκληρή νεοφιλελεύθερη οικονομία, αλλά είναι απολογητής της δολοφονικής στρατιωτικής δικτατορίας που είχε την εξουσία μεταξύ 1976 και 1983. Ένας άλλος ακροδεξιός ηγέτης, ο Ναρέντρα Μόντι, διεκδικεί την επανεκλογή του στην Ινδία. Η Τζόρτζια Μελόνι, η φασίστρια πρωθυπουργός της Ιταλίας, προσπαθεί να αλλάξει το Σύνταγμα και να συγκεντρώσει την εξουσία στα χέρια της. Ο Γκέρετ Βίντερς μπορεί να μην κατόρθωσε να γίνει πρωθυπουργός της Ολλανδίας, αλλά το «Κόμμα για την Ελευθερία» (PVV) του, ήρθε πρώτο στις βουλευτικές εκλογές του περασμένου Νοέμβρη, με σχεδόν 24% των ψήφων. Τα μεγάλα φασιστικά κόμματα στη Γερμανία και τη Γαλλία -η Εναλλακτική για τη Γερμανία (AfD) και ο Εθνικός Συναγερμός (RN) αντίστοιχα- ελπίζουν να επιτύχουν συγκριτικά υψηλά αποτελέσματα στις ευρωεκλογές και να αξιοποιήσουν τις επιτυχίες που είχαν στο παρελθόν στις εθνικές και τοπικές εκλογές.

2. Στα κατεστημένα δεξιά κόμματα, άτομα όπως η Βρετανίδα συντηρητική Σουέλα Μπρέιβερμαν και ο Φρίντριχ Μερτς του γερμανικού CDU, που εκφέρουν ακροδεξιά ρητορική, κερδίζουν όλο και περισσότερο έδαφος. Στην Ευρώπη, η κεντροδεξιά επιδιώκει όλο και περισσότερο να βασιζέται σε ακροδεξιές ψήφους στα κοινοβούλια. Εν τω μεταξύ, στις προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ, ο Ντόναλντ Τραμπ, χάρη στην πολύ ισχυρή λαϊκή βάση των Ρεπουμπλικάνων, στις περισσότερες δημοσκοπήσεις προηγείται του Τζο Μπάιντεν.

3. Η άνοδος της ακροδεξιάς είναι άμεσο αποτέλεσμα της αποτυχίας των κυρίαρχων νεοφιλελεύθερων κομμάτων της κεντροδεξιάς και της κεντροαριστεράς. Αυτά τα κόμματα απάντησαν στην παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση του 2007-9 εξαναγκάζοντας τους απλούς εργαζόμενους να πληρώσουν το κόστος της επιβάλλοντας τη λιτότητα. Για παράδειγμα, στην Ελλάδα το κατά κεφαλήν ΑΕΠ, 22.314 δολάρια το 2023, εξακολουθεί να είναι πολύ χαμηλότερο από το ανώτατο επίπεδο των 31.902 δολαρίων το 2008. Οι μισθοί έχουν πληγεί περαιτέρω από το πληθωριστικό κύμα που προκάλεσε η πανδημία και ο πόλεμος στην Ουκρανία. Το γεγονός αυτό έχει διευκολύνει την ακροδεξιά να καταγγέλλει δημαγωγικά τις «ελίτ» ή την «κάστα». Βοηθούνται επίσης από το γεγονός ότι, δυστυχώς, είναι συχνά τα μόνα κόμματα που ασκούν κριτική στον πόλεμο δι' αντιπροσώπων του ΝΑΤΟ κατά της Ρωσίας στην Ουκρανία.

4. Η ακροδεξιά προσπαθεί να αποπροσανατολίσει τη δικαιολογημένη λαϊκή οργή για τον τρόπο με τον οποίο η ζωή των εργαζομένων χειροτέρευσε μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, στοχοποιώντας τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, παρόλο που αυτοί συγκαταλέγονται στα μεγαλύτερα θύματα της πολυδιάστατης κρίσης στην οποία έχει περιέλθει πλέον το σύστημα. Υπο-

λογίζεται, για παράδειγμα, ότι οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι που διεξάγουν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους για να διατηρήσουν την κυριαρχία τους στην ευρύτερη Μέση Ανατολή έχουν εκτοπίσει τουλάχιστον 38 εκατομμύρια ανθρώπους. Η γενοκτονική ισραηλινή κυβέρνηση του Μπέντζαμιν Νετανιάχου επιδιώκει να εκδιώξει τους Παλαιστίνιους της Γάζας. Αν οι εκτοπισμένοι θελήσουν να βρουν καταφύγιο στην Ευρώπη, απωθούνται και παρενοχλούνται. 600 πρόσφυγες πνίγηκαν σε ναυάγιο στη Μεσόγειο κοντά στην Ελλάδα, όταν το σκάφος τους ανατράπηκε κατά τη διάρκεια απώθησης από το ελληνικό Λιμενικό Σώμα.

5. Η ακροδεξιά έχει ενισχυθεί σε τεράστιο βαθμό από τον τρόπο με τον οποίο τα κυρίαρχα κυβερνητικά κόμματα προσπάθησαν να την κατευνάσουν, αυστηροποιώντας τους ελέγχους στη μετανάστευση και επιτιθέμενα στις πολιτικές ελευθερίες μέσω της αυξημένης καταστολής. Η αποτυχημένη κυβέρνηση των Τόρις του Ρίσι Σουνάκ στη Βρετανία προσπαθεί απεγνωσμένα να «σταματήσει τις βάρκες» που διασχίζουν τη Μάγχι, ενώ το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ψηφίζει νέους αντιμεταναστευτικούς νόμους, κάνοντας έτσι την πολιτική της Ε.Ε για την «Ευρώπη-Φρούριο» ακόμη χειρότερη. Η ισλαμοφοβία ξεκίνησε ως ένας τρόπος δικαιολόγησης των επεμβάσεων του δυτικού ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή, αλλά αναπτύχθηκε «από τα κάτω» από την ακροδεξιά. Ο χυδαίος αντιμουσουλμανικός ρατσισμός που κηρύττει, έχει γίνει πλέον κυρίαρχος στα κυβερνητικά κόμματα. Η ισλαμοφοβία της ακροδεξιάς την οδηγεί να υποστηρίζει

τον πόλεμο και οικοδομούν την αλληλεγγύη με το λαό της Παλαιστίνης.

7. Όμως, πολύ πιο σημαντικός από το εκλογικό πεδίο είναι ο αγώνας στους δρόμους και στους χώρους εργασίας. Εργαζόμεστε για να οργανώσουμε μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στους οργανωμένους φασίστες, επιδιώκοντας να ενωθούμε με τα συνδικάτα, με πολιτικές οργανώσεις της Αριστεράς και με συλλογικότητες στις γειτονιές για να εμποδίσουμε φασιστικές επιθέσεις και πορείες. Επιδιώκουμε να οικοδομήσουμε τα ευρύτερα δυνατά μαζικά κινήματα που ενώνουν όλους όσους αντιτίθενται στον ρατσισμό και υποστηρίζουν την αλληλεγγύη προς τους μετανάστες και τους πρόσφυγες.

8. Οι ρίζες του ρατσισμού και του φασισμού βρίσκονται βαθιά στο καπιταλιστικό σύστημα, η κρίση του οποίου τροφοδοτεί την άνοδο της ακροδεξιάς. Ως Τάση αγωνιζόμαστε για τη διεθνή σοσιαλιστική επανάσταση που απαιτείται για να απαλλαγεί ο κόσμος από τον καπιταλισμό και όλα τα δεινά που φέρνει, και για να επιτευχθεί δικαιοσύνη για όλους στη βάση της πραγματικής δημοκρατίας από τα κάτω. Το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη - που εκφράζεται στις συγκλονιστικές φοιτητικές διαδηλώσεις στις ΗΠΑ- δείχνει το δρόμο προς το είδος της αντιιμπεριαλιστικής και αντιρατσιστικής Αριστεράς που πρέπει να οικοδομήσουμε.

Το Συντονιστικό της Διεθνοιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, 2 Μάη 2024

σθεναρά το Ισραήλ, ενώ ταυτόχρονα αναπαράγει αντισημιτικά μοτίβα. Οι κυβερνήσεις τα ενισχύουν, χαρακτηρίζοντας τους επικριτές του Ισραήλ ως αντισημίτες και στοχοποιώντας ιδιαίτερα τους μουσουλμάνους και τους αντισιωνιστές Εβραίους που αγωνίζονται ενάντια στη γενοκτονία.

6. Η ακροδεξιά και η ευρύτερη ρατσιστική επίθεση πρέπει να πολεμηθούν αμείλικτα και σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη κλίμακα. Δεδομένου ότι η μεγαλύτερη πρόοδος τους πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια εκλογών, πρέπει να αμφισβητηθούν και εκεί. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι πρέπει να στηρίξουμε τα κεντροαριστερά κόμματα που έχουν ταυτόχρονα ακολουθήσει νεοφιλελεύθερες πολιτικές και έχουν αποπειραθεί να κατευνάσουν την ακροδεξιά η οποία επιστρατεύει τον αντιμεταναστευτικό ρατσισμό για να αμφισβητήσει δημαγωγικά αυτές τις πολιτικές. Στις επερχόμενες εκλογές, για παράδειγμα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, καλούμε σε ψήφο για τα ψηφοδέλτια ή τους υποψηφίους που αντιτίθενται στη λιτότητα, τον ρατσισμό και

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Στις 26.300 ανέβηκε ο δείκτης της οικονομικής εξόρμησης με τις 5.100 που συγκεντρώθηκαν και αυτή την εβδομάδα.

Ευχαριστούμε τις συντρόφισσες και τους συντρόφους που ενίσχυσαν οι ίδιοι, αλλά και που με τα κουπόνια στο χέρι απευθύνθηκαν στους χώρους τους και στις γειτονιές για την ενίσχυση του κατεβασματος στις εκλογές.

200 ευρώ, Θένια Α., από 100: Γιάννης Κ., Άγγελος Σπ., Μανώλης Φ., Σωτήρης Κ., Κώστας Βλ., Μιχάλης Θ., Λεωνίδας Μ.

Από 60: Θοδωρής Λ., Νίκος Τ., από 50: Βασίλης Μ., Γιώτα Γ., Γιώργος Τσ., Ηλίας Α., Μύρων Μ., Πάνος Λ., Μηνάς Χρ., Νίκος Α., Μαρία Ντ., Παρασκευάς Ψ., 40 ευρώ, από 30: Θάλεια Μπ., Γιώργος Φ., Κατερίνα Κ., Σοφία Κ., Δημήτρης Ρ., Κατερίνα Π., Κωνσταντίνος Δ. Κώστας Λ., Αντώνης Π. Από 25 ευρώ Μάνος Κ., Δήμητρα Τζ., Μάνος Γκ., από 20 ευρώ Έφη Τ., Θανάσης Λ., Χρυσάνθη Κ., Στέλιος Γ., Δημήτρα Κ., Μαρία Κ., Γιώργος Ψ., Κώστας Κ., Κώστας Τ., Πελαγία Κ., Κώστας Λ., Κατερίνα Τ., Μαρίνα Κ., Ευγενία Βρ., Νίκος Κ., Τόνια Α., Ευκλείδης Μ., από 15: Βίκυ Βρ., Πάνος Κ., Χουάνα Στ., Μαρία Β., Αλεξανδρήνα Κ., από 10: Γιάννης Μ., Ελένη Ντ., Αλέξανδρος Σ., Έφη Μ., Τόνια Λ., Μαρία Β., Εύα Η., Φύλλια Π., Νίκος Σ., Μαρία Τσ., Βάω Ν., Κώστας Στ., Νίκος Β., Νεκτάριος Χ., Μαντώ Κ., Μαρία Ρ. Από 5: Πάνος Γ., Σοφία Γ., Θεοδώρα Κ., Νίκος Α., Παναγιώτης Π., Νίκη Π., Γιάννης Μπ., Δέσποινα Γ., Γιάννης Α., Κώστας Μ.

Ευχαριστούμε ιδιαίτερα τους συντρόφους από την Κύπρο που ενίσχυσαν με 90 ευρώ, επίσης τις συντρόφισσες και τους συντρόφους: Αλεξανδρούπολη 40 ευρώ, Σαντορίνη 20 ευρώ, Περιστέρι 100 ευρώ.

Τέλος ευχαριστούμε τους συνδρομητές στην εφημερίδα και το Περιοδικό Σοσιαλισμός από τα Κάτω, που γράφτηκαν ή ανανέωσαν την συνδρομή τους. Αννα Κ., Μανώλης Φ., Ιωάννα Κ., Βασίλης Α., Αλέξης Κ., Ηλίας Κ., Μαρία Λ., Ευγενία Κ.

Συνεχίζουμε δυνατά, κάθε ευρώ για το κατέβασμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι πολύτιμο, μας δυναμώνει οργανωτικά και οικονομικά για την σύγκρουση με το δολοφονικό τους σύστημα.

Θέλουμε Ευρώπη των εργατών και

Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που οι «θεσμοί» της Ε.Ε διακήρυσσαν σε όλους τους τόνους ότι η προτεραιότητά τους είναι η αντιμετώπιση της «ωρολογιακής βόμβας» της κλιματικής αλλαγής. Τώρα η προτεραιότητα, και μάλιστα από τα πιο επίσημα χείλη, είναι απλά και ωμά οι βόμβες, δηλαδή η ενίσχυση της «αμυντικής» βιομηχανίας και οι πολεμικές προετοιμασίες.

Στις αρχές του Απριλίου ο Μπορέλ, ο Επίτροπος εξωτερικών και ασφάλειας της Ε.Ε. έκανε τη γνωστή δήλωση: «Όλοι, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου, προτιμούν πάντα το βούτυρο από τα κανόνια, αλλά χωρίς αρκετά κανόνια, μπορεί σύντομα να βρεθούμε και χωρίς βούτυρο. 'Si vis pacem, para bellum', αν θέλεις ειρήνη, ετοιμάσου για πόλεμο».

Ο Μπορέλ έκανε αυτή τη δήλωση στα πλαίσια μιας ομιλίας για την απόφαση της Ε.Ε. να ενισχύσει με 50 δις την Ουκρανική κυβέρνηση για ν' αγοράσει όπλα και πυρομαχικά. Όμως, η στροφή στα «κανόνια» έχει ξεκινήσει καιρό και είναι πιο βαθιά. Επειδή είναι η «Ευρώπη» του κεφαλαίου, γίνεται και η Ευρώπη του ρατσισμού και του πολέμου.

Η σύνδεση της ρατσιστικής πολιτικής των κλειστών συνόρων με την στρατιωτικοποίηση της Ε.Ε. είναι πολύ πραγματική. Η Frontex εί-

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΕ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ναι, ουσιαστικά, ένα στρατιωτικό σώμα. Είναι η επίσης η υπηρεσία της Ε.Ε. με την υψηλότερη χρηματοδότηση, 5,6 δις ευρώ. Πλέον η Frontex δεν αρκείται στην εκπαίδευση των υπηρεσιών που σφραγίζουν τα σύνορα για τους πρόσφυγες σε αφρικανικές χώρες, αλλά έχει και την άδεια να περιπολεί η ίδια στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα της Σενεγάλης και της Μουριτανίας.

Άλλωστε όπως αναφέρει ένα βασικό ντοκουμέντο της Ε.Ε, η Στρατηγική Πυξίδα (εγκρίθηκε στις αρχές του 2022) «το μέλλον της Αφρικής είναι στρατηγικής σημασίας για την ΕΕ» και επίσης «η σταθερότητα στον Κόλπο της Γουινέας, στο Κέρας της Αφρικής και στο Κανάλι της Μοζαμβίκης εξακολουθεί να αποτελεί μείζονα επιτακτική προτεραιότητα ασφάλειας για την ΕΕ, καθώς αποτελούν επίσης βασικές εμπορικές οδούς».

Η Στρατηγική Πυξίδα συμπυκνώνει όλη την πορεία της Ε.Ε προς την στρατιωτικοποίηση που είναι ξεκινήσιμη δεκαετίες τώρα, από την

εποχή που η «Ενωμένη Ευρώπη» συμμετείχε ενεργά στον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία. Ταυτόχρονα, κλιμακώνει αυτή την στροφή.

Για παράδειγμα δεσμεύει την ΕΕ να συγκροτήσει μια μονάδα ταχείας ανάπτυξης πέντε χιλιάδων στρατιωτών για διάφορους τύπους κρίσεων και, για πρώτη φορά σε επίπεδο ΕΕ, να διεξάγει τακτικές ζωντανές ασκήσεις. Η πρώτη τέτοια άσκηση έγινε τον Οκτώβριο του 2023 στην Ισπανία και σ' αυτήν συμμετείχαν μονάδες από 19 κράτη-μέλη.

Επιχείρηση Ασιπίδες

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα για τις στρατιωτικές φιλοδοξίες της Ε.Ε είναι βέβαια η Επιχείρηση Ασιπίδες που ξεκίνησε τον Φλεβάρη στην Ερυθρά Θάλασσα και τον Κόλπο για να προστατέψει, υποτίθεται, την εμπορική ναυτιλία και στην πραγματικότητα να στηρίξει το Ισραήλ στην γενοκτονία που κάνει στη Γάζα. Ο Δένδιας περηφανεύεται ότι η κυβέρνηση της ΝΔ κατόρθωσε να πάρει τη διοίκηση αυτής της επιχείρησης, και για τις φρεγάτες που έστειλε εκεί. Όπως αναφέρει στη σχετική ενότητα η Ετήσια Έκθεση Προόδου για την Στρατηγική Πυξίδα, η Ασιπίδες: «ενισχύει την αξιοπιστία της ΕΕ ως παράγοντα θαλάσσιας ασφάλειας».

Το ίδιο κείμενο επισημαίνει: «Επί οκτώ συναπτά έτη, οι αμυντικές δαπάνες στην ΕΕ αυξάνονται. Το 2022, οι συνολικές αμυντικές δαπάνες ανήλθαν σε 240 δις. ευρώ, εκ των οποίων 58 δις. ευρώ διατέθηκαν για αμυντικές επενδύσεις. Οι δαπάνες και οι επενδύσεις εκτιμάται ότι θα φθάσουν τα 290 δις. ευρώ και 92 δις. ευρώ, αντίστοιχα, το 2023».

«Δυστυχώς» όμως, για τους συντάκτες του κειμένου, οι συνολικές «αμυντικές» δαπάνες ανέρχονται «μόνο» στο 1,5% του συνολικού ΑΕΠ της Ε.Ε. Αυτό πρέπει να διορθωθεί για να εξασφαλιστεί το «βούτυρο» στην ουσία τα κέρδη των καπιταλιστών της Ε.Ε. Το πώς, μας το λέει το νέο Σύμφωνο Σταθερότητας της Ε.Ε. Δημοσιονομική «πειθαρχία», δηλαδή περισσότερες περικοπές, περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις και σκληρότερη λιτότητα για μας. Οι δαπάνες για εξοπλισμούς είναι οι μόνες που εξαιρούνται από τον υπολογισμό του «υπερβολικού ελλείμματος».

Γι' αυτό όταν απεργούμε και διαδηλώνουμε για «δουλειές κι όχι βόμβες» δεν παλεύουμε μόνο για την ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ που ξοδεύει τρις για εξοπλισμούς και συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Παλεύουμε και ενάντια στην Ε.Ε. του πολέμου.

Λεάνδρος Μπόλαρης

Ο Μησοτάκης στην ομιλία παρουσίας του ψηφοδελτίου της ΝΔ περηφανεύτηκε ότι η «πολιτική μας οικογένεια» εισηγήθηκε την «πράσινη μετάβαση» της Ε.Ε. Ο ισχυρισμός ότι η Ε.Ε. είναι μια «ηγέτιδα» στην αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής πχ μέσω της σταδιακής απεξάρτησης από τα ορυκτά καύσιμα ήταν πάντοτε ένα μύθος που τώρα πλέον γίνεται ένα κακόγουστο αστείο.

Οι εκπρόσωποι της Ε.Ε διακηρύσσουν πράσινους στόχους σε διασκέψεις όπως η COP-28 στο Ντουμπάι τον Δεκέμβριο του 2023, την ίδια στιγμή που η Ε.Ε., οι κυβερνήσεις της κι οι πολυεθνικές της επιδίδονται σε μια κούρσα για εξορύξεις και μεταφορά ορυκτών καυσίμων, δηλαδή της κύριας αιτίας της κλιματικής κρίσης.

Όπως σημείωνε μια μελέτη των Climate Action Network-Europe και των Friends of The Earth στο τέλος του 2023: «τουλάχιστον 107 από τα 425 μεγαλύτερα έργα εξορύξης ορυκτών καυσίμων στον κόσμο λειτουργούν από εταιρείες με έδρα την ΕΕ, όπως η Total Energies, η Shell, η RWE και η ENI, ή χρηματοδοτούνται από μεγάλες ευρωπαϊκές τράπεζες. Αυτά τα έργα ορυκτών καυσίμων, γνωστά ως 'βόμβες άνθρακα', έχουν σοβαρότατες επιπτώσεις που βλάπτουν το κλίμα, καθώς οι συνδυασμένες συνολικές προβλεπόμενες εκπομπές αυτών των 107 'βομβών άνθρακα' που συνδέονται με την Ε.Ε, αφού εξαχθούν και καούν, ανέρχονται σε 333,9 γιγα-

Η ΕΕ της Total και της Shell πουλάει "πράσινη μετάβαση"



Φωτό: Παναγιώτης Μπαϊθάσκας / Α.Ρ.

τόνους CO2 (GtCO2). Αυτό είναι 9 φορές οι συνολικές εκπομπές ολόκληρου του κόσμου το 2021 και 17 φορές οι συνολικές εκπομπές που επιτρέπεται να εκπέμψει η ΕΕ μέχρι το 2030».

Το λόμπι των εταιρειών ορυκτών καυσίμων είναι το πιο ισχυρό στους «διαδρόμους» των Βρυξελλών. Ένα από τα σκάνδαλα που έχουν σημαδέψει τη θητεία της φον ντερ Λάιεν, της «πολιτικής οικογενείας» των Μησοτάκηδων, ήταν η συγκρότηση Energy Platform Industry Advisory Group (EPIAG), υποτίθεται για να συμβου-

λεύει την Κομισιόν για την «διαφοροποίηση» των ενεργειακών εισαγωγών της Ε.Ε. Η «συμβουλευτική ομάδα» αποτελείται από εκπροσώπους πολυεθνικών του πετρελαίου, του άνθρακα και του φυσικού αερίου.

Η άλλη όψη των «πράσινων» επιτυχιών της Ε.Ε. είναι η μεταφορά του κόστους στον Παγκόσμιο Νότο. Η Ε.Ε. κατάφερε να μειώσει τις εκπομπές ρύπων με τη στροφή σε τεχνολογίες καθαρής ενέργειας, όπως η αιολική και η ηλιακή ενέργεια. Αλλά αυτές οι ανανεώσιμες πηγές απαιτούν κρίσιμα ορυκτά, πολλά από τα οποία

προέρχονται από τον Παγκόσμιο Νότο. Μεγάλο μέρος του λιθίου για τις μπαταρίες ιόντων λιθίου εξορύσσεται στην Αργεντινή, τη Βολιβία και τη Χιλή, ενώ μεγάλο μέρος του κοβαλτίου στους μαγνήτες που χρησιμοποιούνται για τις ανεμογεννήτριες εξορύσσεται στο Κονγκό.

Ταυτόχρονα, η «δίψα» για το ξύλο μάλσα, που χρησιμοποιείται για την κατασκευή των πτερυγών των ανεμογεννητριών, έχει τρομερές συνέπειες για τον Αμαζόνιο και τις κοινότητες των αυτοχθόνων που τον κατοικούν. Επιπλέον, μερικές από τις πιο «βρώμικες» επεξεργασίες αυτών των ορυκτών πραγματοποιούνται στον Παγκόσμιο Νότο, όπως το μεγαλύτερο στον κόσμο κατεργαστήριο σπινίων γαιών στη Μαλαισία.

Πλέον στο κίνημα ενάντια στην κλιματική αλλαγή που δυναμώνει σε όλον τον κόσμο η Ε.Ε. γίνεται ταύτηση με πολιτικές που τις αποκαλούν «πράσινη νεοαποικιοκρατία» ή «πράσινο ιμπεριαλισμό». Η Αφρική, που η «πολιτισμένη» Ευρώπη την είχε ρημάξει την εποχή της αποικιοκρατίας, είναι το νέο πεδίο ανταγωνισμού των «πράσινων» επενδύσεων της Ε.Ε. των ΗΠΑ, των καθεστώτων του Κόλπου

και της Κίνας.

Για παράδειγμα η Ε.Ε. μετά το «πρασίνισμα» του φυσικού αερίου και της πυρηνικής ενέργειας, προωθεί και το «πράσινο υδρογόνο», δηλαδή υδρογόνο που παράγεται από ΑΠΕ ως μια ακόμα στρατηγική για «καθαρή ενέργεια». Όλες οι μεγάλες πολυεθνικές της ενέργειας ρίχνουν εκατομμύρια στο λόμπι για αυτό το υδρογόνο στην ΕΕ. Αυτό που δεν λένε βέβαια είναι ότι η παραγωγή του απαιτεί τεράστιες εκτάσεις γης, νερού κλπ. Η μεγαλύτερη ανησυχία, ωστόσο, είναι η εξαγωγή «ανανεώσιμου» υδρογόνου σε ευρωπαϊκές χώρες χωρίς να καλύπτονται πρώτα οι τοπικές ανάγκες. Για παράδειγμα, μόνο το 35% του πληθυσμού της Ναμίμπια -μια χώρας στη νοτιοδυτική Αφρική- έχει πρόσβαση σε ηλεκτρικό ρεύμα. Ωστόσο, η Ναμίμπια έχει υπογράψει μνημόνια συνεργασίας για την εξαγωγή «πράσινου υδρογόνου» όχι μόνο με την ΕΕ αλλά και με τη Γερμανία και τις Κάτω Χώρες.

Στην πραγματικότητα, η στρατηγική της «πράσινης μετάβασης» της Ε.Ε είναι κομμάτι των γεωπολιτικών ανταγωνισμών που είναι μπλεγμένο το ευρωπαϊκό κεφάλαιο -και οι «δικοί μας» καπιταλιστές-. «Ενεργειακή ασφάλεια» με εξορύξεις στην Ανατολική Μεσόγειο, συμφωνίες με το κράτος απαρτχάιντ του Ισραήλ, λεηλασία των χωρών της Αφρικής και της Μ. Ανατολής: αυτό είναι το περιεχόμενο και οι «πράσινες» ευαισθησίες είναι το περιτύλιγμα.

Όχι ΕΕ-Φρούριο των καπιταλιστών

Το νέο Σύμφωνο της ΕΕ θα γραφτεί στα μαύρα κατάστιχα της ευρωπαϊκής ιστορίας δίπλα στα εγκλήματα του δουλεμπορίου, της αποικιοκρατίας, και του αντισημιτισμού που στην πιο ακραία του μορφή στα χέρια του ναζισμού οδήγησε στο Ολοκαύτωμα και στην «Ευρώπη Φρούριο» του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Δεν πρόκειται για υπερβολή. Με τον ίδιο τρόπο που, την δεκαετία του '30 και του '40, όχι μόνο η ναζιστική Γερμανία αλλά και άλλα κράτη της Ευρώπης θεσμοθετούσαν νόμους που αντιμετώπιζαν διαφορετικά τους ανθρώπους, Εβραίους, Ρομά, Μαύρους, Σλάβους και άλλους με βάση το κριτήριο της «φυλής», της καταγωγής ή της θρησκείας, έτσι και σήμερα η ΕΕ θεσμοθετεί με τα ίδια κριτήρια για τους πρόσφυγες από την Αφρική και την Ασία –εκτός από τους κάθε είδους βαθύπλουτους «επενδυτές» που παραμένουν ευπρόσδεκτοι.

Γι αυτό και η ψήφισή του στο ευρωκοινοβούλιο δεν πέρασε χωρίς αντιδράσεις. Ακτιβιστές διέκοψαν τη συνεδρίαση φορώντας μπλουζες που έγραφαν «Αυτό το Σύμφωνο σκοτώνει! Ψηφίστε 'όχι!'», ενώ πετούσαν χάρτινα αεροπλανάκια με τις συνταγμένες ναυαγίων προσφύγων που έχασαν τη ζωή τους στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ. Το «σκοτώνει» είναι κυριολεκτικό. Το ανθρώπινο κόστος του δόγματος της «ΕΕ-Φρούριο» μετριέται σε δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους: 29.442 πρόσφυγες και μετανάστες έχασαν τη ζωή τους προσπαθώντας να περάσουν τα σύνορα της ΕΕ το 2014-24 και αυτός ο αριθμός θα εκτιναχθεί με το νέο Σύμφωνο.

Καθ' όλη τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων τα κόμματα της δεξιάς και της σοσιαλδημοκρατίας –που έδωσαν τελικά την πλειοψηφία- υποχωρούσαν σε κάθε πίεση των ακροδεξιών και φασιστικών κομμάτων σκληραίνοντας κι άλλο τους ρατσιστικούς όρους του Συμφώνου. Κι όταν έφτασε η στιγμή της ψηφοφορίας οι δέκα νόμοι του συμφώνου δεν καταψηφίστηκαν –και σωστά- μόνο από τους ευρωβουλευτές της Αριστεράς και των Πρασίνων. Καταψηφίστηκαν κι από εκείνους της ακροδεξιάς που βλέποντας την ατζέντα της να γίνεται νόμος από το «κέντρο», απαιτούσε ακόμη σκληρότερα μέτρα!

Το νέο σύμφωνο της ΕΕ στην ουσία καταργεί τη σύμβαση της Γενεύης για τους πρόσφυγες. Αυτό ήδη συμβαίνει de facto με τους φράχτες και τα παράνομα pushbacks που αρνούνται στους ανθρώπους να περάσουν τα σύνορα ώστε να ασκήσουν το δικαίωμά τους να ζητήσουν άσυλο – και θα συνεχιστεί. Το Σύμφωνο κλιμακώνει την επίθεση σε όσους/ες καταφέρουν να τα περάσουν.



Το πρώτο πακέτο των νομοθετημάτων του Συμφώνου προβλέπει την άμεση κράτηση των αιτούντων σε στρατόπεδα με το που πατάνε το πόδι τους στην χώρα άφιξης, στα οποία θα περνάνε από επιπλέον έλεγχο που θα τους κατατάσσει σε «κανονικές» διαδικασίες (λίγο-πολύ τις ισχύουσες μέχρι τώρα) ή «ταχείες» συνοριακές διαδικασίες για την επεξεργασία των αιτήσεών τους.

Το δεύτερο πακέτο καλύπτει το σύστημα αξιολόγησης των αιτήσεων με το οποίο οι αιτούντες θα διοχετεύονται στις «κανονικές» ή τις φαστ τρακ διαδικασίες. Τα αιτήματά τους θα αξιολογούνται επί τόπου στα σύνορα εντός 12 εβδομάδων με δυνατότητα κράτησης και άμεση απέλαση. Οι φαστ τρακ συνοριακές διαδικασίες θα είναι υποχρεωτικές για υπηκοότητες για χώρες προέλευσης όπως το Μαρόκο, το Πακιστάν και η Ινδία, η Τουρκία και δεκάδες άλλες. Στην ουσία αυτή η διάταξη καταργεί την εξατομικευμένη εξέταση της αίτησης που προβλέπει η σύμβαση της Γενεύης! Ένας αντιφρονώντας από το Πακιστάν ή ένας Κούρδος πρόσφυγας από την Τουρκία, θα πηγαίνει στα γρήγορα για απέλαση με κριτήριο την εθνικότητα. Η άμεση απέλαση σε «ασφαλή τρίτη χώρα» περιλαμβάνει πολλές αποδεδειγμένα μη ασφαλείς χώρες με στόχο την επιτάχυνση των απελάσεων.

Το τρίτο πακέτο ορίζει ποιο κράτος μέλος είναι υπεύθυνο για την αξιολόγηση των αιτή-

σεων ασύλου. Η χώρα πρώτης άφιξης –δηλαδή οι χώρες της Μεσογείου- παραμένει υπεύθυνη για τις περισσότερες αιτήσεις. Αλλά δημιουργείται ένας «χαλαρός» μηχανισμός «αλληλεγγύης»(!) μεταξύ των κρατών της ΕΕ για την διαχείριση των προσφύγων. Αυτός προβλέπει τη μεταγκατάσταση 30.000 προσφύγων ετησίως σε άλλες χώρες της ΕΕ η οποία όμως δεν θα είναι υποχρεωτική. Κάθε κράτος θα έχει δυνατότητα επιλογής αν θα πάρει έναν αριθμό προσφύγων ή θα συνεισφέρει οικονομικά στο μηχανισμό με την «τιμή» για κάθε πρόσφυγα να ορίζεται σε 20.000 ευρώ ή συνεισφέροντας με άλλα μέτρα «αλληλεγγύης» (αποστολή προσωπικού ή υλικοτεχνική βοήθεια για φράχτες, «δομές» κλπ).

Δίνει επίσης τη δυνατότητα για χρηματοδότηση σε τρίτες εκτός ΕΕ χώρες με τις οποίες τα κράτη θα προχωρούν σε συμφωνίες, όπως η Τυνησία, η Μαυριτανία, η Λιβύη, η Αίγυπτος κ.α, προκειμένου: Πρώτο, να εμποδίζουν και να κρατάνε εκεί τους πρόσφυγες που προσπαθούν να περάσουν στην Ευρώπη. Δεύτερο, να δέχονται πίσω τους άμεσα απελαθέντες. Τρίτο, να κρατάνε σε στρατόπεδα τους αιτούντες άσυλο μέχρι να κριθεί το αίτημά τους από τις ευρωπαϊκές αρχές! Με δυο λόγια, οι πλούσιες ευρωπαϊκές χώρες θα ξεπλύνουν τα αίματά τους μετακυλύοντας την θανατοπολιτική αποτροπής των κλειστών συνόρων και των στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Το σε τι μεταφράζονται για τους πρόσφυγες οι συμφωνίες της ΕΕ με τρίτες χώρες φαίνεται από αυτές που ήδη υπάρχουν και εφαρμόζονται.

Η συμφωνία μεταξύ της ΕΕ και της Τυνησίας σήμανε ότι οι συλλήψεις από τις τυνησιακές αρχές ανθρώπων που προσπαθούσαν να περάσουν τη θάλασσα διπλασιάστηκαν. Η συμφωνία του 2017 μεταξύ της Ιταλίας και της Λιβύης μεταφράστηκε σε φυλάκιση, υποδούλωση και βασανισμό μεταναστών και αιτούντων άσυλο σε φυλακές της Λιβύης για τα οποία το 2023, με έκθεσή του ο ΟΗΕ κατηγορεί τη Λιβύη για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Η πιο παλιά, η Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας το 2016 προκειμένου να κρατάει στο έδαφός της τους πρόσφυγες, συνοδεύτηκε από κλείσιμο των συνόρων από την ίδια την Τουρκία με τις τουρκικές αρχές να κατηγορούνται για βίαιη απέλαση όλων των νεοεισερχομένων, κυρίως Αφγανών προσφύγων.

Η πιο «φρέσκια» συμφωνία ΕΕ-Αιγύπτου που υπογράφηκε φέτος από τον δικτάτορα Σίσι και την Φον Ντερ Λάιεν παρουσία του Μητσο-

τάκη και του Προέδρου της Κύπρου Χριστοδουλίδη, περιλαμβάνει ένα πακέτο οικονομικής βοήθειας 7 δις ευρώ, μέρος του οποίου θα αφορά «τον έλεγχο της παράνομης μετανάστευσης από την Αίγυπτο» και πιο συγκεκριμένα όπως το έθεσε ο Μητσοτάκης «την αποτροπή δημιουργίας ενός νέου διαδρόμου μετανάστευσης από τη Λιβύη προς τη Κρήτη».

Το τέταρτο πακέτο καλύπτει την επέκταση της EURODAC, δηλαδή της βάσης δεδομένων δακτυλικών αποτυπωμάτων της Ε.Ε καθώς και την βιομετρική καταγραφή του προσώπου των αιτούντων για τον «εντοπισμό μη εξουσιοδοτημένων μετακινήσεων» που θα περιλαμβάνει τους πάντες ακόμη και τα παιδιά από την ηλικία των 6 ετών! Αυτή θα λαμβάνει χώρα στις πρώτες επτά μέρες μετά την άφιξη, όπου κάθε πρόσφυγας ή μετανάστης αντιμετωπίζεται σαν «εγκληματίας» από την κούνια.

Διακρίσεις

Το πέμπτο πακέτο είναι στην ουσία μια «δικλείδα ασφαλείας», αν όλες αυτές οι ρατσιστικές διακρίσεις κριθούν τελικά «ανεπαρκείς». Αφορά περιόδους «κρίσης», όπως μια απροσδόκητη μαζική άφιξη ανθρώπων. Τότε, στις άμεσες συνοριακές φαστ τρακ διαδικασίες θα εντάσσονται τα άτομα από ακόμα περισσότερες χώρες προέλευσης!

Το τι θεωρείται «κρίση» ορίζεται με αρκετή ασάφεια δίνοντας τη δυνατότητα στα κράτη να κατασκευάζουν «κρίσεις». Μεταξύ των περιπτώσεων «κρίσης» υπάρχει η λεγόμενη «εργαλειοποίηση», η οποία υποδηλώνει ότι μια τρίτη χώρα ή ένας μη κρατικός φορέας «διευκολύνει» την άφιξη μεταναστών στο έδαφος της ΕΕ. Ο Ορμπάν ή ο Μητσοτάκης θα μπορούν να επικαλούνται «κρίση» μιλώντας για «εισβολείς» και «υβριδικούς πολέμους» όπως στον Έβρο πριν τέσσερα χρόνια.

Στην «εργαλειοποίηση» περιλαμβάνεται και η αποβίβαση μετά από επιχειρήσεις έρευνας και διάσωσης, στοχοποιώντας τους διασώστες και την αλληλεγγυή. Κάτω από πιέσεις στο τελικό κείμενο επιλέχτηκε μια διατύπωση ανοιχτή σε όλες τις ερμηνείες, ότι οι επιχειρήσεις ανθρωπιστικής βοήθειας δεν θα πρέπει να θεωρούνται αιτίες εργαλειοποίησης των μεταναστών αλλά μόνο «όταν δεν υπάρχει στόχος αποσταθεροποίησης της Ένωσης ή των κρατών μελών».

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη θεωρεί «επιτυχία» της το νέο Σύμφωνο και όχι άδικο. Πρωτοστατεί εδώ και χρόνια στα λόγια και στις πράξεις σε κάθε ρατσιστικό εγκλημα που ήρθε να νομιμοποιήσει το Σύμφωνο. Ο αγώνας για Δικαιοσύνη για τα θύματα της Πύλου είναι αλληλένδετος με τον αγώνα όχι μόνο για να μην ψηφιστεί το νέο Σύμφωνο στο ελληνικό κοινοβούλιο αλλά και για να μην εφαρμοστεί και να καταργηθεί στην πράξη.

Χρειάζεται να οργανώσουμε ένα δυνατό αντιρατσιστικό κίνημα που θα επιβάλει το τέλος της «Ευρώπης-Φρούριο» Ανοίγοντας τα σύνορα στους πρόσφυγες και τους μετανάστες και κλείνοντας τις πόρτες στην φασιστική απειλή που συστηματικά τροφοδοτεί ο θεσμικός ρατσισμός της ΕΕ.

Γιώργος Πίπτας

Μπαίνοντας στον Μάη το κύμα αστυνομικής καταστολής και οι βίαιες επεμβάσεις της αστυνομίας στα πανεπιστήμια των ΗΠΑ συνεχίστηκαν για δεύτερη συνεχή εβδομάδα με σχεδόν 2.500 φοιτητές να έχουν συλληφθεί σε όλη τη χώρα από τις 17/4, οπότε ξεκίνησε ο πρώτος καταυλισμός αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη στο Κολούμπια.

Αλλά το κύμα καταστολής φέρνει τα αντίθετα αποτελέσματα. Παρά τις συλλήψεις, την απαγγελία ποικίλων κατηγοριών στους φοιτητές, τις επ'αόριστον αποβολές από το πανεπιστήμια στους συμμετέχοντες φοιτητές, τις διαθεσιμότητες στους καθηγητές και εργαζόμενους των πανεπιστημίων, τις απειλές για διακοπή της μαθησιακής ή ακαδημαϊκής τους πορείας, οι διαμαρτυρίες που διαλύονται από την αστυνομία ξαναξεκινάνε στους ίδιους ή παρακείμενους χώρους ενώ νέα ιδρύματα έρχονται να προστεθούν στο κατάλογο.

Από τις 17 Απρίλη, οπότε ξεκίνησε το Κολούμπια στη Νέα Υόρκη, ο αριθμός των καταυλισμών και των καταλήψεων κτιρίων στα αμερικανικά πανεπιστήμια αυξανόταν σταθερά. Το κύμα καταστολής εκτίναξε το νούμερο από περίπου 60 την τελευταία εβδομάδα του Απρίλη σε πάνω από 130 στις 6 Μάη. Επιπλέον, οι κινητοποιήσεις έχουν απλωθεί ήδη και σε δεκάδες πανεπιστήμια εκτός των ΗΠΑ δημιουργώντας για πρώτη φορά από την δεκαετία του '60 και τον πόλεμο του Βιετνάμ, ένα φοιτητικό κίνημα με κοινά αιτήματα που απλώνεται από τις ΗΠΑ ως την Βρετανία, την Ιρλανδία, την Αυστραλία, τον Καναδά, την Γαλλία, την Ισπανία, την Ελβετία, την Γερμανία, την Ιαπωνία, το Μεξικό.

Η κυβέρνηση Μπάιντεν προσπαθεί να δικαιολογήσει την καταστολή αναπαράγοντας τα γνωστά ψέματα για «μειοψηφίες», «εξωσχολικούς» και «βία» εκ μέρους των φοιτητών κατηγορώντας τους ταυτόχρονα για «αντισημιτισμό». Όπως δήλωσε ο ίδιος: «υπάρχει το δικαίωμα στη διαμαρτυρία αλλά όχι το δικαίωμα να προκαλείς χάος. Οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα να μορφωθούν, το δικαίωμα να πάρουν πτυχίο, το δικαίωμα να περπατούν στην πανεπιστημιούπολη με ασφάλεια χωρίς να φοβούνται ότι θα τους επιτεθούν. Ο αντισημιτισμός δεν έχει θέση στην Αμερική».

Ο Τραμπ που διεκδικεί την υποψηφιότητα για νέος πρόεδρος των ΗΠΑ έκανε ρελάνς: «Ήταν όμορφο να βλέπεις την αστυνομία να εισβάλλει στο Κολούμπια. Λέω διαλύστε αμέσως τους "καταυλισμούς", συντρίψτε τους ριζοσπάστες και πάρτε πίσω τις πανεπιστημιούπολεις μας για όλους τους φυσιολογικούς φοιτητές που θέλουν ένα ασφαλές μέρος για να μάθουν». Ταυτόχρονα δήλωσε ότι είναι έτοιμος να «αμφισβητήσει» ξανά ένα αποτέλεσμα που δεν τον βολεύει στις επερχόμενες εκλογές υπονοώντας πράξεις όπως η εισβολή των ακροδεξιών στο



Πρωτομαγιά στο UCLA. Φωτό: David Swanson/Reuters

Το φοιτητικό κίνημα συγκλονίζει τις ΗΠΑ

Καπιτώλιο το 2021!

Παρά το γεγονός ότι σύσσωμο το πολιτικό κατεστημένο των ΗΠΑ στηρίζει την καταστολή εναντίον των φοιτητών, οι δημοσκοπήσεις εξακολουθούν να δείχνουν ότι ένα 60-70% του γενικού πληθυσμού θέλει να δει κατάπαυση του πυρός στην Γάζα και ανθρωπιστική βοήθεια να φτάνει στους Παλαιστίνιους. Πολλοί εκλογικοί αναλυτές αναφέρονται ήδη σε ήττα των Δημοκρατικών στις επερχόμενες εκλογές καθώς ένα μεγάλο κομμάτι της εκλογικής τους βάσης που διαφωνεί με την πολιτική Μπάιντεν στην Γάζα, σκέφτεται να τον τιμωρήσει στις επερχόμενες εκλογές και γι' αυτό το λόγο.

Ιδιαίτερα, οι νέοι στέκονται πλειοψηφικά στο πλευρό των φοιτητικών διαμαρτυριών καταγράφοντας το νέο κύμα ριζοσπαστικοποίησης που έχει ξεκινήσει στις ΗΠΑ. Σε πρόσφατη (κυβερνητική) δημοσκόπηση, στο ερώτημα αν υποστηρίζετε τις κινητοποιήσεις στα πανεπιστήμια, στις ηλικίες μέχρι τα 44 έτη, το 40% απαντάει θετικά σε αντίθεση με ένα 25% που απαντάει αρνητικά. Ένα άλλο ποιοτικό χαρακτηριστικό είναι ότι στο πλευρό των φοιτητών/ριών στέκονται οι καθηγητές τους, ακόμη και εκείνοι που δεν είναι υπέρ της Παλαιστίνης, θεωρώντας τις αστυνομικές εισβολές επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα της ελευθερίας του λόγου και της συγκέντρωσης καταγγέλλοντας τις κατηγορίες για «αντισημιτισμό» ως άθλιο και επικίνδυνο αντιπερισπασμό της κυβέρνησης.

«Είμαι εδώ γιατί είμαι ενάντια στη Γενοκτονία στην Γάζα, ενάντια στην υποστήριξη της αμερικανικής κυβέρνησης στο Ισραήλ, ενάντια στις διοικήσεις των πανεπιστημίων που συνερ-

γάζονται με τα ισραηλινά συμφέροντα» λέει σε συνέντευξή του ο Τζέικομπ, φοιτητής στο πανεπιστήμιο της Βόρειας Καρολίνας. «Αλλά είμαι εδώ κι επειδή είμαι Εβραίος και βλέπω να χρησιμοποιούν την ιουδαϊκή θρησκεία σαν ένα όπλο για εγκλήματα πολέμου. Είμαστε εδώ γιατί βάζουμε την ηθική μας πάνω από την ακαδημαϊκή μας σταδιοδρομία. Οι δικές μας θυσίες είναι τίποτε μπροστά στις θυσίες του παλαιστινιακού λαού και της αντίστασης».

Πλειοψηφία

Είμαστε ένα μαζικό κίνημα. Στη μεγαλύτερη διαδήλωση που κάναμε στο πανεπιστήμιό μου συμμετείχαν χιλιάδες φοιτητές/τριες, αποδεικνύοντας ότι η πλειοψηφία των φοιτητών υποστηρίζει την Παλαιστίνη. Η μόνη βία που είδαν τα πανεπιστήμια αυτές τις μέρες ήταν αυτή της αστυνομίας. Είναι γελοίο να μας κατηγορούν για «αντισημιτισμό». Σε όλες τις διακηρύξεις μας μιλάμε για ισότητα, ελευθερία, δικαιώματα για όλους ανεξαρτήτως θρησκείας, καταγωγής, χρώματος, φύλου. Και είναι Εβραίοι φοιτητές που δέχονται τη βία της αστυνομίας, Ο αντισημιτισμός δεν είναι αντισημιτισμός. Τελεία και παύλα».

Παρόμοιο είναι το κλίμα στους καθηγητές. Στις 6/5 το παράρτημα της Αμερικανικής Ένωσης Καθηγητών Πανεπιστημίου στο Κολούμπια κατέθεσε ψήφο δυσπιστίας για την πρόεδρο του ιδρύματος Σαφίκ που έδωσε την εντολή για την αστυνομική επέμβαση. «Οι φοιτητές μου από τον Οκτώβρη που ξεκίνησαν τις κινητοποιήσεις αποτελούν για εμένα πηγή έμπνευσης» λέει ο καθηγητής στο MIT Μισέλ ντε Γκραφ. «Διδάσκω στο MIT 28 χρόνια και είναι ανέκδοτο να

λένε ότι είναι «εξωσχολικοί». Οι φοιτητές γνωρίζουν τι συμβαίνει, το μαθαίνουν στο πανεπιστήμιο. Διδάσκω δύο μαθήματα, το ένα αφορά το Black Lives Matter και το άλλο τα κινήματα απελευθέρωσης, περιλαμβανομένης της Παλαιστίνης. Όχι τυχαία, οι φοιτητές αποκαλούν την κατασκήνωσή τους «απελευθερωμένη ζώνη». Κι εκεί οικοδομούν ένα καλύτερο μέλλον για όλους μας».

Η βία της αστυνομίας σε δεκάδες πανεπιστήμια προβλήθηκε εκτεταμένα για «παραδειγματισμό» στα αμερικανικά ΜΜΕ. Το βράδυ της περασμένης Τρίτης κατά την εισβολή εκατοντάδων αστυνομικών στο κάμπους του Κολούμπια, κάποιοι καταγράφηκαν να τραβούν τα όπλα τους ενώ κατά την εκκένωση πέταγαν τους φοιτητές από μια πέτρινη σκάλα. Η ομάδα Apartheid Divest του Πανεπιστημίου Κολούμπια κατήγγειλε ότι η αστυνομία δεν επέτρεψε σε δικηγόρους και στον Τύπο να πλησιάσουν, ότι οι φοιτητές είχαν πρησμένα πρόσωπα από το ξύλο και πολλοί από αυτούς μεταφέρθηκαν κατευθείαν σε νοσοκομεία. Νωρίτερα οι καθηγητές τους είχαν δεθεί σε αλυσίδα μπροστά από τους φοιτητές τους, για να τους προστατέψουν.

Αλλά οι φοιτητές δεν φοβούνται, επιστρέφουν στις διαμαρτυρίες. «Μόλις βγήκα ξανά από τη φυλακή αφού με συνέλαβαν πριν από 12 ώρες. Αυτή τη φορά ήταν για διαμαρτυρία έξω από τις πύλες της ίδιας μου της πανεπιστημιούπολης. Με πέταξαν στο έδαφος και με καθήλωσαν έξι με επτά αστυνομικοί, αφού μου έβγαλαν το τηλέφωνο από το χέρι επειδή έκανα live streaming». Το παράρτημα του SJP (Φοιτητές για τη Δικαιοσύνη στην Παλαιστίνη) στο Κολούμπια ανακοί-

νωσε: «Για να είμαστε ξεκάθαροι, το Πανεπιστήμιο κάλεσε τους μπάτσους εναντίον των δικών του φοιτητών για δεύτερη φορά μέσα σε δύο εβδομάδες, στην 56η επέτειο από τότε που κάλεσε την αστυνομία για να συλλάβει πάνω από 700 άτομα που διαμαρτύρονταν για τον πόλεμο του Βιετνάμ το 1968».

Στο Πανεπιστήμιο της Πόλης της Νέας Υόρκης (CUNY), οι αστυνομικοί επιτέθηκαν σε φοιτητές και μέλη του προσωπικού και τους ψέκασαν με σπρέι πιπεριού. Την Τετάρτη, οι εργαζόμενοι στο CUNY συμμετείχαν σε μια «sick out» απεργία - μια ανεπίσημη μορφή εργατικής δράσης κατά την οποία οι εργαζόμενοι δηλώνουν ασθένεια. Είχαν ήδη ψηφίσει να συμμετάσχουν στη διαμαρτυρία των φοιτητών απαιτώντας από το πανεπιστήμιο να αποεπενδύσει από επιχειρήσεις που υποστηρίζουν το ισραηλινό apartheid.

Στο Ρίτσομντ και στο Λος Άντζελες οι φοιτητές σήκωσαν οδοφράγματα και προσπάθησαν με μαζικές φρουρές να εμποδίσουν την εισβολή της αστυνομίας. Στο UCLA, οι φοιτητές δέχτηκαν επιθέσεις από σιωνιστές και ακροδεξιούς αντιδιαδηλωτές και την αστυνομία την περασμένη Τρίτη. Βίντεο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης έδειχναν φοιτητές καλυμμένους με αίμα αφού αντιμετώπισαν τους σιωνιστές.

Ένα δελτίο τύπου από τον καταυλισμό ανέφερε ότι επί επτά ώρες οι σιωνιστές τους έριχναν γκαζάκια, τους ψέκαζαν με σπρέι πιπεριού και τους πετούσαν πυροτεχνήματα και τούβλα. Δημοσιογράφοι και φοιτητές ανέφεραν ότι η αστυνομία παρακολουθούσε και δεν έκανε τίποτα. Σε κάποια πανεπιστήμια, οι πρυτανικές αρχές αποφεύγουν να καλέσουν την αστυνομία και προσπαθούν να εκτονώσουν τις κινητοποιήσεις υποσχόμενες ότι θα υπάρξει «διαφάνεια» στις σχέσεις των ιδρυμάτων με ισραηλινές επιχειρήσεις, ιδρύματα κι επενδύσεις.

Γιώργος Πίπτας

Διαβάστε επίσης



Μήνυμα αποφασιστικής συνέχειας

Χιλιάδες απεργοί διαδήλωσαν στους δρόμους της Αθήνας και όλων των πόλεων στη φετινή πανεργατική απεργία της Πρωτομαγιάς. Μια απεργία σύγκρουσης με την κυβέρνηση του Μητσοτάκη και του συστήματος της φτώχειας, του πολέμου και του ρατσισμού που υπηρξε.

Δεν πέρασε η υποβάθμιση της Πρωτομαγιάς με την μετακίνηση της αργίας στις 7 Μάη, παρά τη λυσσαλέα προσπάθεια κυβέρνησης και αφεντικών να αποτύχουν ακόμα μία πανεργατική απεργία, 14 μόλις μέρες από την προηγούμενη.

Η απεργία είχε επιτυχία. Μέσα στις μέρες των γιορτών τα καράβια έμειναν αγκυροβολημένα, τα Μέσα Μεταφοράς μπήκαν στον αγώνα με στάσεις εργασίας, κανάλια, σάιτ και ραδιόφωνα σταμάτησαν απεργιακά και αντίστοιχα δεκάδες χώροι δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Στην Αθήνα οι διαδηλωτές γέμισαν τους δρόμους από την Κλαυθμώνος, μέχρι το Σύνταγμα και τα Προπύλαια.

Ο **Συντονισμός Εργατικής Αντίστασης** και το **Συντονιστικό των Νοσοκομείων** πρωτοστάτησαν στην επιτυχία της σημερινής πανεργατικής απεργίας. «Με την αφίσα και την προκήρυξη στο χέρι, με εξορμήσεις σε δεκάδες χώρους δουλειάς και γειτονιές οργανώσαμε την απεργία, δίνοντας την δυνατότητα να εκφραστεί η οργή του κόσμου ενάντια στην κυβέρνηση των δολοφόνων και βοηθήσαμε να τσακίσουμε τον σχεδιασμό κυβέρνησης και εργοδοτών να υποβαθμίσουν και να εξαφανίσουν την Πρωτομαγιά», τονίζουν στην ανακοίνωσή τους και συνεχίζουν:

«Συμμετείχαμε στην απεργιακή συγκέντρωση στην πλατεία Κλαυθμώνος συσπειρώνοντας μια σειρά από σωματεία και εργατικές συλλογικότητες.

Διαδηλώσαμε μαζί με το μαζικό μπλοκ αγωνιστών από την Παλαιστίνη, την **Παλαιστινιακή Παροικία** και τη **Συμμαχία Στρατηγότε τον Πόλεμο**, καταγγέλλοντας την Γενοκτονία στην Γάζα που διαπράττει ο ισραηλινός στρατός σε συνεργασία με τις δυτικές κυβερνήσεις.

Διαδηλώσαμε μαζί με την **ΚΕΕΡΦΑ**, μαζί με μετανάστες εργάτες και τους διασωθέντες της Πύλου, δίνοντας ώθηση στην καμπάνια να πληρώσουν οι ένοχοι για την δολοφονία 600 μεταναστών στο ναυάγιο της Πύλου πριν από ένα χρόνο. Γι' αυτό, και τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν για την ανατροπή της κυβέρνησης των δολοφόνων της Πύλου και των Τεμπών, τα συνθήματα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, και ενάντια στην Ευρώπη-Φρούριο.

Με την επιτυχία της Πρωτομαγιάς έχουμε να δώσουμε συνέχεια στις μάχες ενάντια στην κυβέρνηση. Παρά το ότι βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο, εν όψει των ευρωεκλογών οι αγώνες και οι απεργίες όχι μόνο δεν αναστέλλονται αλλά αντίθετα συνεχίζονται και κλιμακώνονται.

Ήδη μετά το τέλος της απεργιακής συγκέντρωσης, απεργοί από τα νοσοκομεία πήγαν στο νοσοκομείο Γεννηματάς για να εμποδίσουν την πραγματοποίηση απογευματινού χειρουργείου. Η μάχη στα νοσοκομεία για να υπεράσπιση του ΕΣΥ απέναντι στις επιθέσεις του Γεωργιάδη είναι καθημερινή και έχει επόμενη κορύφωση την πανυγειονομική απεργία στις 16 Μάη. Και επόμενος σταθμός θα είναι η πανδημοσιούπαλληλική απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 21 Μάη.

Ταυτόχρονα, στο πλευρό της ΚΕΕΡΦΑ, οργανώνουμε και στηρίζουμε την καμπάνια να πληρώσουν οι ένοχοι για το ναυάγιο της Πύλου, το μεγαλύτερο έγκλημα της ΕΕ - Φρούριο. Συμμετέχουμε στον πρώτο σταθμό αυτής της καμπάνιας, την Συναυλία στις 12 Μάη στο γήπεδο του Ρούφ, και σε όλες τις δράσεις με κορύφωση το πανευρωπαϊκό συλλαλητήριο στις 14 Ιούνη, στον ένα χρόνο από το έγκλημα στην Πύλο.

Κλιμακώνουμε τις απεργίες, μαυρίζουμε την κυβέρνηση Μητσοτάκη και στις κάλπες των Ευρωεκλογών, δυναμώνουμε την αντικαπιταλιστική Αριστερά».

Σε όλη τη χώρα

Μαζική και ενωτική ήταν η απεργιακή κινητοποίηση της Πρωτομαγιάς στον **Πειραιά**. Ξεκίνησε από νωρίς το πρωί με κατάθεση στεφανιών στο μνημείο των εργατών στο Πασαλιμάνι. Ανάμεσα στα σωματεία, λουλούδια κατέθεσε και η δημοτική κίνηση «**Ανταρσία στο Λιμάνι**». Στη συνέχεια η συγκέντρωση συνεχίστηκε στο ρολόι στο Πασαλιμάνι και ακολούθησε πορεία στο κέντρο της πόλης. Συμμετείχαν εκατοντάδες εργαζόμενοι και εργαζόμενες με τα πανό των σωματείων τους. Με πανό επίσης συμμετείχε ο Συντονισμός Εργατικής Αντίστασης, η δημοτική κίνηση «Ανταρσία στο Λιμάνι» και το **Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα**.

Στη **Θεσσαλονίκη** το μπλοκ του Συντονισμού Εργατικής Αντίστασης και του ΣΕΚ, μετά από προσυγκέντρωση, συμμετείχε στη συγκέντρωση στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης μαζί με τους υπόλοιπους απεργούς, φοιτητές διαδηλωτές και οργανώσεις της Αριστεράς. Στη συνέχεια βρέθηκε στην κεφαλή της πορείας που διαδήλωσε στο κέντρο της πόλης, έφτασε στο Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης και κατέληξε ξανά πίσω στο Ερ-



Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

Αθήνα

γατικό Κέντρο, όπου οι διαδηλωτές τραγούδησαν τη Διεθνή.

Μαζική και μαχητική ήταν η απεργιακή συγκέντρωση και πορεία για την Εργατική Πρωτομαγιά που πραγματοποιήθηκε στα **Χανιά**. Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ-Ανατρεπτική Συνεργασία**, παρουσία της υποψήφιας ευρωβουλευτήρας **Άνας Μαματσά**, και το ΣΕΚ, συμμετείχαν με οργανωμένο μπλοκ στην κινητοποίηση. Στην πορεία συμμετείχαν επίσης η **ΕΛΜΕ**, το **Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών Χανίων**, η **Ομοσπονδία Συλλόγων Οικογένειας ΚΕΘΕΑ**, η **Ένωση Συνταξιούχων ΙΚΑ Χανίων**, οι **Εργαζόμενοι στην Τελερformance**, η **Ομοσπονδία Αγροτικών Συλλόγων Ν. Χανίων**, το **Συνδικάτο Οικοδόμων**, το **Σωματείο Επισιτισμού**, κόμματα της Αριστεράς και η **Κατάληψη Ρόζα Νέρα**. Έντονο ήταν το στοιχείο της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη φωνάζοντας συνθήματα για «**Λευτεριά στην Παλαιστίνη**» και «**Κάτω τα χέρια από τη Γάζα**» ενώ συνθήματα όπως «**Σεξισμός, ρατσισμός και τρομοκρατία κάτω η Νέα Δημοκρατία**» υπογράμμισαν το αντικυβερνητικό κλίμα. Οι πικέτες της Εργατικής Αλληλεγγύης που έγραφαν «**Κυβέρνηση δολοφόνων να την ανατρέψουμε**» και «**Κλιμακώνουμε τώρα τις απεργίες - Απολύστε τώρα τον Μητσοτάκη**» έγιναν κέντρο συζήτησης για την απεργιακή συνέχεια.

Με συμμετοχή από εργαζόμενους, φοιτητικούς συλλόγους, τον **Σύλλογο Ερευνητών/ριών**, την **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** και άλλες οργανώσεις της Αριστεράς πραγματοποιήθηκε η απεργιακή κινητοποίηση της Πρωτομαγιάς στο **Ηράκλειο Κρήτης**. Υπήρξαν χαιρετισμοί και ακολούθησε πορεία στους δρόμους του Ηρακλείου με κατάληξη στην Ρούσου Χούρδου προς τιμή του δολοφονηθέντος προέδρου του Εργατικού Κέντρου Ηρακλείου Στ. Περ-



Φωτό: Παντελής Παναγιωτακόπουλος

Πειραιάς



Φωτό: Εργατική Αλληλεγγύη στη Θεσσαλονίκη / FB

Θεσσαλονίκη

γιαλίδη. Εκεί φώναξαν συνθήματα όπως: «**Λευτεριά στην Παλαιστίνη**», «**Η εθνική ενότητα είναι μια απάτη, νόμος είναι το δίκιο του εργάτη**». Πιο πριν είχε γίνει και η πορεία του ΠΑΜΕ με κατάληξη στο ίδιο σημείο.

Με μια σειρά σωματεία, όπως του μετάλλου, των οικοδόμων, ιδιωτικών εκπαιδευτικών, φαρμάκου, επισιτισμού κ.α. πραγματοποιήθηκε η μαζική απεργιακή συγκέντρωση και πορεία που κάλεσε το Εργατικό Κέντρο στην **Πάτρα**. Με ομιλητή και πανό συμμετείχε και αντιπροσωπεία από τους εργάτες γης στα φραουλοχώρα της Αχαΐας. «**Εργάτες ενωμένοι ποτέ νικημένοι**» ήταν η απάντηση από κάτω, όταν μιλούσε ο μετανάστης εργάτης. Με πανό συμμετείχαν

το ΣΕΚ και πολλές οργανώσεις της Αριστεράς, που βάδισαν όλοι μαζί ενωμένοι. Το σύνθημα «στην Πύλο και στα Τέμπη κάναν δολοφονία - Κάτω η Νέα Δημοκρατία» έδινε το τόνο σε όλη την πορεία.

Στην **Ξάνθη** έγινε συγκέντρωση στο ΕΚΕ και χαιρετισμοί, ενώ στη συνέχεια πραγματοποιήθηκε πορεία στους δρόμους της πόλης. Συμμετείχε το **Εργατικό Κέντρο**, η **ΕΛΜΕ**, ο **σύλλογος δασκάλων**, ο **σύλλογος καθηγητριών**, το **Σωματείο Εργαζόμενων του Καζίνο**, η **ΑΔΕΔΥ Ξάνθης**, το ΣΕΚ κι άλλες οργανώσεις της Αριστεράς, ενώ το ΠΑΜΕ έκανε ξεχωριστή πορεία.

Μάνος Νικολάου

ΗΠΑ

Προκλητική απόφαση για τον Γουάινσταϊν

Τουλάχιστον εξήντα επτά γυναίκες επώνυμα και πολλές ακόμα ανώνυμα έχουν καταγγείλει τον Χάρβεϊ Γουάινσταϊν, τον πάλαι ποτέ μεγαλοπαραγωγό του Χόλιγουντ, για παρενόχληση ή σεξουαλική κακοποίηση (κάποιες από αυτές για βιασμό). Ηθοποιοί, σκηνοθέτιδες, μοντέλα, συγγραφείς, τραγουδίστριες, σεναριογράφοι, ντοκιμαντερίστριες, δημοσιογράφοι, πρώην υπάλληλοί του είχαν πέσει θύματά του επί τρεις ολόκληρες δεκαετίες, πριν γίνει το 2017 η πρώτη επίσημη καταγγελία εναντίον του πυροδοτώντας παγκόσμια το κίνημα #metoo.

Αλλά για το Ανώτατο Δικαστήριο της Νέας Υόρκης που πρόσφατα ακύρωσε τη μία από τις δύο μόλις καταδικές του, ο Γουάινσταϊν δεν έτυχε «δίκαιης δίκης». Γιατί έκρινε πως ο δικαστής που προήδρευσε στην υπόθεση έκανε «λάθος» όταν επέτρεψε να καταθέσουν ως μάρτυρες κατηγορίας γυναίκες που δήλωναν θύματά του αλλά των οποίων οι καταγγελίες δεν αποτελούσαν μέρος του κατηγορητηρίου. Προφανώς, για το Ανώτατο Δικαστήριο της Νέας Υόρκης, το ότι ο Γουάινσταϊν ήταν ένας κατά συρροή (εκ)βιαστής δεν αποτελούσε κρίσιμο στοιχείο. Αντίθετα, οδήγησε σε «άδικη δίκη»...

Η πραγματικότητα είναι ότι η κυρίαρχη τάξη στις ΗΠΑ δεν χάνει ευκαιρία να επιτεθεί στο γυναικείο κίνημα που της προκάλεσε τόσο μεγάλη κρίση τα προηγούμενα χρόνια -καθίζοντας στο σκαμνί και πετυχαίνοντας καταδικές σε «λαμπρά» σεξιστικά της καθάρματα, δίνοντας παράλληλα αυτοπεποίθηση σε εκατομμύρια γυναίκες παγκόσμια να μιλήσουν ανοιχτά για τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις των αφεντικών στους χώρους δουλειάς.

Έχοντας άλλη μια πολυετή καταδίκη για βιασμό και άλλα εγκλήματα σε δίκη στο Λος Άντζελες, ο Γουάινσταϊν θα παραμείνει προς το παρόν στη φυλακή. Όμως είναι άγνωστο αν αυτή η απόφαση θα οδηγήσει σε νέα δίκη στη Νέα Υόρκη ή αν τελικά θα ανοίξει το δρόμο για την ανατροπή και της δεύτερης καταδίκης του. Σε κάθε περίπτωση, η προσπάθεια να τον ξεπλύνουν προκαλεί τεράστια οργή στα θύματα και το γυναικείο κίνημα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Η **Ταράνα Μπέρκ**, που θεωρείται ως η εμπνεύστρια του χασταγκ #metoo, δήλωσε ότι «στιγμές όπως αυτή υπογραμμίζουν γιατί τα κινήματα είναι απαραίτητα». Έχει απόλυτο δίκιο. Από την απαγόρευση των εκτρώσεων το 2022 μέχρι την τωρινή απόφαση, οι από πάνω δεν το βάζουν ποτέ κάτω για να πισωγυρίσουν τις γυναίκες. Ο μόνος που μπορεί να τους σταματήσει είναι το κίνημα.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΕΛΕΝΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

“Δεύτερος βιασμός” από τους μπάτσους

Δεύτερη κακοποίηση από την αστυνομία υπέστη επιζώσα βιασμού που πήγε στο Έλενα Βενιζέλου ζητώντας ιατρική βοήθεια. Όπως καταγγέλει το Σωματείο Εργαζομένων του νοσοκομείου, η αστυνομία διέκοψε την περίθαλψή της, την απομάκρυνε από τον χώρο και την υπέβαλε σε πολύωρη αναμονή σε ένα ΑΤ, αδιαφορώντας πλήρως για την κατάστασή της.

Το εξοργιστικό περιστατικό δείχνει ότι εκτός από γυναικοκτονίες όπως της Κυριακής Γρίβα, η αστυνομία «διευκολύνει» και βιασμούς. Σύμφωνα με το Σωματείο, η γυναίκα «είχε πόνο στην κάτω κοιλιά και κολπική αιμορραγία. Είχε υποστεί βιασμό τρεις ημέρες πριν την προσέλευσή της στα επείγοντα. Μετά από σύσταση των εφημερευόντων επικοινωνήσε με την αστυνομία. Αυτό που ακολούθησε είναι επονειδίστο. Η ωμή παρέμβαση της αστυνομίας στη διαδικασία της περίθαλψής της, η υποβολή της σε πολύωρη αναμονή σε ένα ΑΤ, για να υποβάλλει κατάθεση, η πλήρης έλλειψη συγκροτημένης περίθαλψης τέτοιων περιστατικών, αποδεικνύουν στην πράξη την ακραία σεξιστική πολιτική του κράτους και της κυβέρνησης απέναντι στις

γυναίκες και πολύ περισσότερο στις κακοποιημένες γυναίκες.

Θεωρούμε αδιανόητο, επικίνδυνο και αντιεπιστημονικό, να προσέρχεται αναφέροντας αυτά τα συμπτώματα μετά τον βιασμό της, να απομακρύνεται από το νοσοκομείο μας και να παραπέμπεται σε κάποιο Α.Τ. του λεκανοπέδιου. Η διαδικασία αντιμετώπισης των θυμάτων κακοποίησης δεν μπορεί να βρίσκεται στα χέρια της αστυνομίας. Αν μέλος του ΔΣ του σωματείου μας δεν παρενέβαινε σε αυτή την εξοργιστική διαδικασία της δεύτερης κακοποίησης της γυναίκας, ούτε θα επέστρεφε στο νοσοκομείο ούτε θα ερχόταν η αστυνομία στο χώρο του ΤΕΠ να πάρει κατάθεση, όπως ορίζει ο νόμος».

Και συνεχίζει αναδεικνύοντας τις κυβερνητικές ευθύνες: «Η σκληρή υποστελέχωση που υφίσταται το ΕΣΥ τα τελευταία χρόνια έχει τσακίσει τη δυνατότητα να υπάρξει επαρκές προσωπικό από μαιές, νοσηλεύτριες, γιατρούς μέγχι κοινωνικούς λειτουργούς και ψυχιάτρους στα νοσοκομεία μας.

Ακόμα και το προφανές της προστασίας των ευαίσθητων δεδομένων, το να υπάρχει ειδικός χώρος εξέτασης μέχρι

λοιμωξιολογική κάλυψη είναι ζητούμενο. Χρειάστηκε να κληθεί η διοίκηση για να τηρηθούν τα προφανή... Μέρους μετά εκκρεμεί η ιατροδικαστική εξέταση. Αποκαλύφθηκε μπροστά στα μάτια μας ότι παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του προσωπικού, η κυβέρνηση και το υπουργείο με τη δολοφονική και σεξιστική πολιτική τους έχουν διαλύσει ένα γυναικολογικό νοσοκομείο που αδυνατεί να παρέχει τα αναγκαία σε μια βιασμένη γυναίκα. Δεν δίνουν δεκάρα για την περίθαλψή τους και ουσιαστικά με αυτές τις διαδικασίες τις αποτρέπουν να καταγγείλουν βιασμό και προστατεύουν περισσότερο τον θύτη παρά το θύμα.

Διεκδικούμε εδώ και τώρα: Δημιουργία πρωτοκόλλου περίθαλψης-διαχείρισης κακοποιημένων γυναικών. Καμία εμπλοκή της αστυνομίας στο έργο μας. Μαζικές προσλήψεις στα γυναικολογικά νοσοκομεία και όχι απαξίωση και διάλυσή τους. Καλούμε ΠΟΕΔΗΝ, ΟΕΝΓΕ και τα πρωτοβάθμια σωματεία της υγείας να μπουν μπροστά στα ζητήματα της αντιμετώπισης των κακοποιημένων γυναικών, της έμφυλης βίας και του σεξισμού».



29/2, Εκδήλωση του Σωματείου Εργαζομένων του ΓΝ Έλενα Βενιζέλου στο Αμφιθέατρο του νοσοκομείου για την πάλη ενάντια στον σεξισμό

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΑΓ. ΟΛΓΑ Στηρίζουμε Συμμαχία Εργαζομένων για την Ανατροπή

Σε εκλογές για το νέο ΔΣ προχωράει το Σωματείο Εργαζομένων του Αγία Όλγα στις 16 Μάρη. Η Συμμαχία Εργαζομένων για την Ανατροπή, παράταξη που στηρίζεται από το Συντονιστικό Νοσοκομείων, συμμετέχει στις εκλογές καλώντας σε ενίσχυση της φωνής της απεργιακής σύγκρουσης διάρκειας με την κυβέρνηση των δολοφόνων για να «μην γίνουν Τέμπη τα νοσοκομεία μας».

«Οι εκλογές του σωματείου μας γίνονται μέσα σε μια κρίσιμη χρονική στιγμή για την επιβίωση και την συνέχιση της λειτουργίας του ΕΣΥ, αλλά και συνολικά για την κοινωνία», τονίζει η Συμμαχία Εργαζομένων στην ανακοίνωσή της. «Η σύγκρουση και η ανατροπή της κυβέρνησης του Μητσοτάκη είναι αναγκαία για να σώσουμε τα νοσοκομεία μας από τις δολοφονικές της πολιτικές. Και αυτή η ανατροπή θα έρθει με την κλιμάκωση των αγώνων και των απεργιών μας... Ο κεντρικός τους στόχος είναι η πλήρης ιδιωτικοποίηση του ΕΣΥ. Ταυτόχρονα η ακρίβεια τσακίζει τα εργατικά εισοδήματα ενώ η αύξηση στον κατώτατο μισθό είναι σκέτη κοροϊδία. Όλα αυτά την ώρα που σκορπίζονται δις για την αποστολή φρεγάτας στην Ερυθρά Θάλασσα και για τους εξοπλισμούς.

...Απέναντι σε όλες αυτές τις επιθέσεις το κίνημα των εργατών/τριών της Υγείας έχει δώσει σκληρές μάχες όλο το προηγούμενο διάστημα. Με κύρια ευθύνη των παρατάξεων της Ανεξάρτητης Κίνησης Εργαζομένων (ΝΔ) και της Συνδικαλιστικής Συνεργασίας (ΠΑΣΟΚ) το σωματείο μας δεν συμμετείχε σε καμία μεγάλη ή μικρή κινητοποίηση εντός ή εκτός νοσοκομείου. Έκαναν ό,τι μπορούσαν για να διευκολύνουν τη Διοίκηση να τρομοκρατεί, να απειλεί και να μετακινεί συναδέλφους και συναδέλφισσες κατά το δοκούν. Υπέρμαχοι των εργολάβων και της ιδιωτικοποίησης, στελέχη της Ανεξάρτητης Κίνησης Εργαζομένων έφτασαν να ψηφίζουν τον διπλασιασμό του κονδυλίου για τον διαγωνισμό της φύλαξης. Όσο για τα απογευματινά χειρουργεία επί πληρωμή δεν έκαναν απολύτως τίποτα. Ίσα-ίσα, προσπάθησαν να αποτρέψουν τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τον ερχομό του υπουργού Υγείας που οργάνωναν συνάδελφοι από τα κάτω.

Δυστυχώς ευθύνη στην ανυπαρξία του σωματείου έχουν και οι συνδικαλιστικές παρατάξεις της Αριστεράς, η Αγωνιστική Συσπείρωση Εργαζομένων (ΚΚΕ) και η Αριστερή Αγωνιστική Ενό-

τητα (ΣΥΡΙΖΑ) οι οποίες δεν έκαναν τίποτα για να αλλάξουν τη κατάσταση...

Σε αντίθεση με όλα αυτά οι συνάδελφοι/ισσες που συμμετέχουμε στην παράταξη “Συμμαχία Εργαζομένων για την Ανατροπή” πήραμε μέρος σε όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις του κλάδου (όταν όλοι οι εκλεγμένοι των παρατάξεων του ΔΣ του Σωματείου ήταν εξαφανισμένοι), κάναμε περιοδείες ενημέρωσης στα τμήματα και καλέσματα για την συμμετοχή όλων, φτιάξαμε πανό εργαζομένων του νοσοκομείου όταν το επίσημο πανό απουσίαζε. Οργανώσαμε εκδήλωση ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις στον κλάδο με ομιλήτρια την διωκόμενη ιατρό Αργυρή Ερωτοκρίτου, βρεθήκαμε στο πλάι των επικουρικών και των ΟΑΕΔ συναδέλφων όταν δεν ανανεώνονταν οι συμβάσεις τους, πήραμε την πρωτοβουλία και οργανώσαμε συγκέντρωση ενάντια στα απογευματινά χειρουργεία και ενάντια στην επίσκεψη του Υπουργού Υγείας Α. Γεωργιάδη. Παρόλο που μέχρι σήμερα δεν είχαμε επίσημη εκπροσώπηση στο ΔΣ, αυτό δεν μας εμπόδιζε να μπορούμε μπροστά να οργανώσουμε τους αγώνες από τα κάτω».

Ο Φρέντι Μπελέρι, ο φυλακισμένος ομογενής «δήμαρχος της Χιμάρας» και υποψήφιος ευρωβουλευτής με τη Νέα Δημοκρατία, δεν χρειάζεται ιδιαίτερες συστάσεις: «ο Φρέντι Μπελέρι», θύμισε πριν από μερικές εβδομάδες ο Δημήτρης Ψαρράς από τις σελίδες της Εφημερίδας των Συντακτών, «ήταν ένας από τους επτά άνδρες που συνελήφθησαν τη νύχτα 18ης-19ης Μαρτίου 1995 από Έλληνες συνοριοφύλακες ... σε απόσταση λίγων εκατοντάδων μέτρων από τα ελληνοαλβανικά σύνορα, επειδή στο πορτοπαγκάζ των δυο αυτοκινήτων τους μετέφεραν εννιά αυτόματα πολεμικά όπλα Καλάσνικοφ, δυο πισόλια, ξιφολόγχες, ασυρμάτους, φόρμες παραλλαγής και κουκούλες».

Φασίστες και μαφιόζοι

Όπως αποδείχτηκε στη συνέχεια η ομάδα των «7» είχε στενές σχέσεις με την «ΜΑΒΗ» (Μέτωπο Απελευθέρωσης Βορείου Ηπείρου), μια ακροδεξιά, τρομοκρατική οργάνωση που είχε ανατινάξει το 1983 το αυτοκίνητο του πρέσβη της Αλβανίας στην Ελλάδα (χωρίς να καταφέρει τελικά να τον σκοτώσει) και είχε οργανώσει, τον Απρίλιο του 1994 ένοπλη επίθεση ενάντια στο αλβανικό στρατόπεδο νεοσυλλέκτων της Άνω Επισκοπής. Ο απολογισμός αυτής της επίθεσης: ένας αξιωματικός και ένας φαντάρος νεκροί, τρεις βαριά τραυματίες και δεκάδες όπλα και πυρομαχικά κλεμμένα.

Η εγκληματολογική υπηρεσία της ΕΛΑΣ ταυτοποίησε ένα μέρος τουλάχιστον από τα κλεμμένα αυτά όπλα με τα όπλα που βρέθηκαν στα πορτοπαγκάζ των αυτοκινήτων των «7». Παρόλα αυτά στη δίκη που έγινε ο Μπελέρι και οι συνεργοί του καταδικάστηκαν σε μικρές ποινές για το αδίκημα της «παράνομης οπλοκατοχής» και μόνο. Λεπτομέρεια: το δικαστήριο συνεδρίασε «κεκλεισμένων των θυρών», μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας για «λόγους εθνικής ασφαλείας». Η προστασία των ομοεθνών ακροδεξιών δολοφόνων ήταν, είναι και θα είναι πάντα «εθνική υπόθεση».

Ο Μπελέρι, όμως, δεν είναι μόνο ένας ακροδεξιός τρομοκράτης: καταδικάστηκε και φυλακίστηκε από την Αλβανική δικαιοσύνη τον περασμένο Μάρτιο για απόπειρα «εξαγοράς ψήφων». Όπως γράφει το πρακτορείο ειδήσεων Associated Press «συνελήφθη λίγες ημέρες πριν τις εκλογές με την κατηγορία ότι προσέφερε 40.000 λεκ Αλβανίας (περίπου 390 δολάρια) με στόχο την εξαγορά οκτώ ψήφων». Στη δίκη, ο δικηγόρος του υποστήριξε ότι το δικαστήριο θα έπρεπε να αγνοήσει τα ενοχοποιητικά στοιχεία, όχι γιατί ήταν πλαστά αλλά γιατί είχαν συλλεγεί παράνομα. Σύμφωνα με την αγγλόφωνη αλβανική ιστοσελίδα Euronews Albania:



ΝΔ-Επίδοξοι Νονοί Με λάβαρο των Βαλκανίων

«Τα αποδεικτικά στοιχεία που συγκεντρώθηκαν κατά τη διάρκεια της έρευνας βασίστηκαν σε σχολαστική ανάλυση, συμπεριλαμβανομένων των ηχογραφήσεων/βίντεο, της τηλεφωνικής επιτήρησης, της εγκληματολογίας υπολογιστών και των δηλώσεων μαρτύρων με γνώση του ποινικού αδικήματος. Αυτά τα στοιχεία δεν άφησαν καμία αμφιβολία ότι ο κατηγορούμενος Άλφρεντ Μπελέρι πρόσφερε στον πολίτη Άρσεν Ράμα (δεν έχει σχέση με τον πρωθυπουργό) χρηματικά κίνητρα 50 ευρώ για κάθε άτομο που μπορούσε να πείσει ο Ράμα να ψηφίσει για τον Μπελέρι στις δημοκρατικές εκλογές που επρόκειτο να γίνουν στις 14 Μαΐου... Αποκαλύφθηκε ότι ο Μπελέρι έδινε τα χρήματα στον Ράμα μέσω του συνεργού του, Παντελή Κοκαβέσι. Ο Κοκαβέσι έδωσε στον Ράμα οκτώ χαρτονομίσματα των 5.000 λεκ το καθένα, που προορίζονταν για οκτώ άτομα που είχαν συμφωνήσει να ψηφίσουν υπέρ του Μπελέρι».

Ο ίδιος ο Μπελέρι υποστηρίζει ότι η δίωξη του είναι «πολιτική» (τα ίδια έλεγαν και λένε τα καταδικασμένα για διεύθυνση τρομοκρατικής οργάνωσης στελέχη της Χρυσής Αυγής). Ο Μπελέρι υποστηρίζεται από το δεξιό Δημοκρατικό Κόμμα (το αδελφό κόμμα της Νέας Δημοκρατίας στην Αλβανία) του διαβόητου Σάλι Μπερίσα. Ο Μπερίσα, που έχει διατελέσει στο παρελθόν και πρόεδρος και πρωθυπουργός, κατηγορείται όχι μόνο για διαφθορά αλλά και για σχέσεις με το «οργανωμένο έγκλημα» - οι ΗΠΑ και η Βρετανία του έχουν απαγορεύσει την είσοδο του στο έδαφός τους.

Αλλά αυτά είναι λεπτομέρειες για τον Κυριάκο Μητσοτάκη, τη Νέα Δημοκρατία και την τάξη που εκπροσωπεί: «Το θέμα Μπελέρι δεν αποτελεί

διμερές ζήτημα Ελλάδας - Αλβανίας» λέει η ελληνική κυβέρνηση, «αλλά θέμα σεβασμού του κράτους δικαίου». Το πως αντιλαμβάνεται η Νέα Δημοκρατία, πάντως, το κράτος δικαίου το είδαμε πριν από λίγες ημέρες με την υπόθεση της Άννας Μισέλ Ασημακοπούλου. Σαν πρώτο μέτρο η ελληνική κυβέρνηση μπλόκαρε την διαδικασία ένταξης της Αλβανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Με την ένταξη του Μπελέρι στο ευρωψηφοδέλτιο της η Νέα Δημοκρατία επιδιώκει δυο αλληλένδετους σκοπούς. Ο πρώτος είναι η προώθηση των «πάγιων στρατηγικών συμπεριόντων» του ελληνικού καπιταλισμού στην περιοχή. Ο δεύτερος είναι η προσέλκυση των ψηφοφόρων που αλληθωρίζουν προς τα υπόγεια της «δεξιάς πολυκατοικίας». Με την υποψηφιότητά του, η Νέα Δημοκρατία προσπαθεί να ανακόψει την πολυδιάσπαση της δεξιάς που την απειλεί με πανωλεθρία στις ευρωεκλογές του Ιουνίου.

Νονός των Βαλκανίων

Η Ελλάδα διεκδικεί για τον εαυτό της τον ρόλο του «νονού» των Βαλκανίων. Στην περίπτωση της Βόρειας Μακεδονίας αυτός ο ρόλος συνδέθηκε τελικά και με την ίδια την ονοματοθεσία -η Ελλάδα επέβαλε με τη Συμφωνία των Πρεσπών στη γειτονική μας χώρα και το όνομα και τη σημαία που ήθελε. Αλλά οι ελληνικές βλέψεις δεν περιορίζονται στις λέξεις και τα σύμβολα: μαζί με το όνομα και τη σημαία η Ελλάδα επέβαλε στη «Βόρεια Μακεδονία» και τις συνταγματικές αλλαγές που διεκδικούσε. Και η «αστυνόμευση» του εναέριου χώρου της πέρασε στη δικαιοδοσία της πολεμικής «μας» αεροπορίας.

Η Ελλάδα περιοριζόταν μόνο από «εχθρούς», σύμφωνα με το πά-

γιο αφήγημα της άρχουσας τάξης μας. Οι γείτονές μας πάσχουν όλοι από αλυτρωτισμό, μεγαλοϊδεατισμό και επιθετικότητα. Η Τουρκία επιβουλεύεται το Αιγαίο. Η (Βόρεια) Μακεδονία το Άστρο της Βεργίνας και τον Μέγα Αλέξανδρο. Η Αλβανία την Τσαμουριά -τα παράλια της Ηπείρου. Οι μειονότητες που ζούνε στην Ελλάδα είναι υποχείρια των εχθρών μας.

Η πραγματικότητα, όμως, είναι από διαφορετική ως αντίστροφη. Τον Οκτώβριο του 1940, στα πλαίσια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου η Ελλάδα κήρυξε, με νόμο του Μεταξά, τον πόλεμο στην Αλβανία (μέσα από την οποία προέλαυναν τα ιταλικά στρατεύματα προς την χώρα μας). Ο Παγκόσμιος Πόλεμος τέλειωσε το 1945 αλλά ο νόμος του Μεταξά δεν καταργήθηκε ούτε το 1945, ούτε το 1986, όταν η κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου αποφάσισε να ομαλοποιήσει τις σχέσεις ανάμεσα στις δυο χώρες (και δήλωσε ότι η κατάσταση πολέμου τερματίζεται). Η διατήρηση του νόμου αυτού δεν γίνεται ούτε από αδιαφορία ούτε από τυπικότητα.

Στην Ελλάδα ζούσε μέχρι τη δεκαετία του 1940 μια μεγάλη Αλβανική μειονότητα -οι Τσάμηδες. Με την δικαιολογία ότι η πλειοψηφία συνεργάστηκε στην Κατοχή με τους Γερμανούς και τους Ιταλούς κατακτητές, το ελληνικό κράτος τους απέλασε μαζί με το τέλος του πολέμου. Στην πραγματικότητα ο διωγμός των Τσάμηδων δεν ήταν παρά ένα φριχτό έγκλημα, μια συλλογική «τιμωρία» μιας κοινότητας που είχε ζήσει για εκατοντάδες χρόνια στην περιοχή στο όνομα της υποτιθέμενης συνεργασίας «της πλειοψηφίας» με τον εχθρό. Η βίαιη εθνοκάθαρση είχε αρχίσει πριν ακόμα από την λήξη του πολέμου από τις δυνάμεις

του ΕΔΕΣ -τον στρατό που προσπαθούσε να «σώσει» την Ελλάδα όχι από τους ναζί αλλά από τους κομμουνιστές του ΕΑΜ στη διάρκεια της κατοχής. Ένα μεγάλο κομμάτι των Τσάμηδων είχε ενταχθεί εκείνη τη εποχή στις οργανώσεις του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ.

Η εθνοκάθαρση συνοδεύτηκε από την αρπαγή των περιουσιών τους -των σπιτιών τους, των χωραφιών τους, της γης τους. Οι απόγονοί τους θα μπορούσαν τώρα θεωρητικά να ζητήσουν αποζημιώσεις για τις χαμένες τους περιουσίες, όπως διεκδικεί και η Ελλάδα από την Γερμανία. Αλλά δεν μπορούν, όσο ισχύει ο μεταξικός νόμος «περί κήρυξης πολέμου». Και έτσι δεν καταργείται.

Ακροδεξιά

Στις περισσότερες χώρες του κόσμου η δεξιά είναι διασπασμένη: στη Γερμανία και την Βρετανία, για παράδειγμα, η φιλελεύθερη δεξιά είναι παραδοσιακά οργανωμένη σε διαφορετικά κόμματα από την συντηρητική δεξιά. Κατά κανόνα αυτά τα κόμματα συνεργάζονται μετά τις εκλογές μεταξύ τους -αλλά όχι πάντα. Το φιλελεύθερο FDP, για παράδειγμα, κυβερνάει σήμερα στη Γερμανία μαζί με τους Σοσιαλδημοκράτες και τους Πράσινους, όχι με τους Χριστιανοδημοκράτες.

Στην Ελλάδα η Νέα Δημοκρατία είχε καταφέρει τις πρώτες δεκαετίες της μεταπολίτευσης να εκπροσωπεί και τα τρία ρεύματα της δεξιάς -και τους συντηρητικούς, και τους φιλελεύθερους και τους ακροδεξιούς. Η δολοφονία του καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα το 1991 στην Πάτρα δεν έγινε από χρυσαυγίτες, έγινε από τις φασιστικές συμμορίες της ΟΝΝΕΔ -της οργάνωσης νέων της Νέας Δημοκρατίας. Τα τελευταία χρόνια όμως αυτή η ενότητα έχει σπάσει. Η αποκατάστασή της είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για την κυβέρνηση του Μητσοτάκη.

Το αποτέλεσμα είναι αυτό το συνεχές ζικ-ζακ που βλέπουμε στην πολιτική της Νέας Δημοκρατίας: ψηφίζει τον γάμο για τα ομόφυλα ζευγάρια για να ικανοποιήσει το «μοντέρνο» «ευρωπαϊκό» «φιλελεύθερο» ακροατήριο. Και ύστερα βάζει τον Βαρτζόπουλο, τον υφυπουργό Υγείας να δηλώνει ότι ο ρόλος της γυναίκας είναι «να τίκτει». Βάζει τον Μπελέρι στο ευρωψηφοδέλτιο και ύστερα πηγαίνει ο Μητσοτάκης στην Άγκυρα για συνομιλίες με τον Ερντογάν.

Η Νέα Δημοκρατία ελπίζει να καταφέρει να συγκρατήσει τον σκελετό της δεξιάς πολυκατοικίας άθικτο με την πολιτική αυτή. Το μόνο που καταφέρνει, όμως, είναι δείχνει ολοένα και περισσότερο το μέγεθος της κρίσης της.

Σωτήρης Κοντογιάννης

Πηγαίνουμε στην τελική ευθεία για τις εκλογές με την κυβέρνηση του Μητσοτάκη από την θριαμβολογία του 41% να πηγαίνει στις κάλπες του Ιουνίου με τις δημοσκοπήσεις να δείχνουν την Νέα Δημοκρατία κάτω από το 30%. Αυτή η πτώση δεν πέφτει από τον ουρανό αλλά είναι καρπός μιας κοινωνικής αντιπολίτευσης που με τους αγώνες της έχει απομονώσει την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και την έχει παίζει ρόλο στην διαμόρφωση αυτής της κατάστασης.

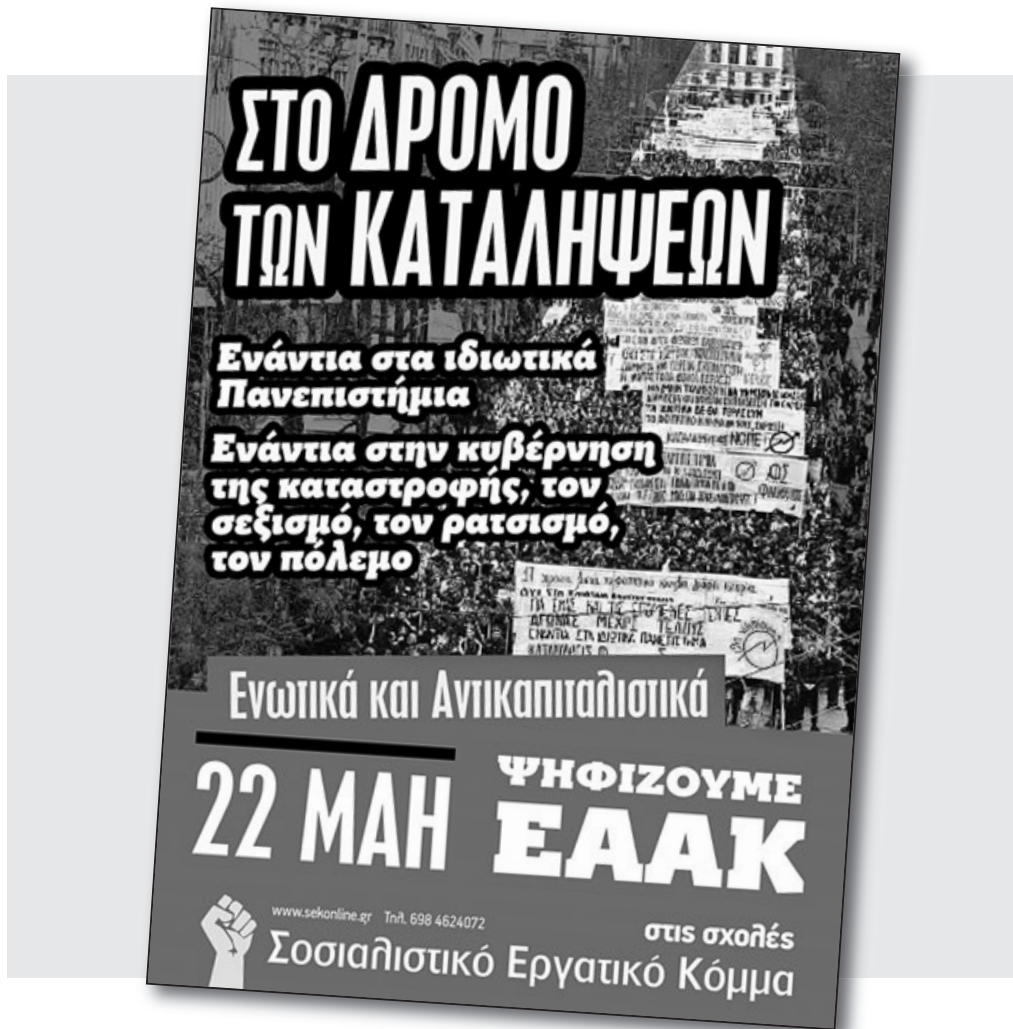
Η Νέα Δημοκρατία έβαλε στο στόχαστρο την νεολαία πολύ πριν το νομοσχέδιο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Από την επανεκλογή της το 2019 μέχρι και σήμερα προσπαθεί με νύχια και με δόντια να χτυπήσει την δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Αυτό ήταν η επίθεση στο άσυλο, η ελάχιστη βάση εισαγωγής, η ΟΠ-ΠΙ, τα πειθαρχικά, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Η επίθεση βέβαια δεν περιορίζεται μόνο στα πανεπιστήμια αλλά διασχίζει όλη την εκπαιδευτική πυραμίδα.

Βγαίνουμε από ένα κίνημα φοιτητικών καταλήψεων που για να δούμε αντίστοιχο σε διάρκεια και ένταση πρέπει να γυρίσουμε 17 χρόνια πίσω στο φοιτητικό κίνημα του 2006/07. Μια μάχη που κράτησε δύο μήνες με γενικές συνελεύσεις εκατοντάδων, μαζικές καταλήψεις, τεράστια συλλαλητήρια. Για να οργανωθούν αυτά τα πράγματα χρειάστηκε να βάλουμε μπροστά συντονιστικές επιτροπές κατάληψης, συντονιστικό γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων, πολιτικές εκδηλώσεις για να συντονίζεται και να πολιτικοποιείται ο αγώνας μας, ώστε η οργάνωση των μαχών να περνάει από το χέρι του κάθε φοιτητή και φοιτήτριας και όχι από τα διοικητικά συμβούλια. Το νομοσχέδιο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια είναι αιτία πολέμου για το φοιτητικό κίνημα. Ένα νομοσχέδιο που βάζει μπροστά να δημιουργήσει έναν πόλο ιδιωτικής εκπαίδευσης που να λειτουργεί ανταγωνιστικά με το δημόσιο πανεπιστήμιο και να του βάζει την πίεση να λειτουργεί ανταγωνιστικά και το ίδιο.

Μάχη

Το φοιτητικό κίνημα δημιούργησε πρόβλημα στην κυβέρνηση. Όχι μόνο επειδή την ανάγκασε από εκεί που θα το ψήφιζε μέσα Γενάρη να το ψηφίσει 8 Μάρτη αλλά επειδή η εμπειρία αυτού του αγώνα είναι τεράστια. Κατάφερε να ανατρέψει τις λανθασμένες εκτιμήσεις περί "αρνητικών συσχετισμών". Κατάφερε να αναδείξει ότι το όριο του αγώνα των δεκάδων χιλιάδων που βρέθηκαν στις συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τα συλλαλητήρια δεν είναι απλά το αίτημα "όχι στα ιδιωτικά πανεπιστήμια". Η ριζοσπαστικοποίηση που γέννησε αυτό το κίνημα πιάνει όλα τα ζητήματα, από το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, την μάχη ενάντια στον σεξισμό και την καταπίεση, τον ρατσισμό και τους φασίστες, μέχρι την ανατροπή της κυβέρνησης των ιδιωτικοποιήσεων και των περικοπών.

Από την μεριά μας μπήκαμε μπροστά για να δώσουμε σάρκα και οστά σε αυτές τις μάχες και με πολιτικές συζητήσεις που οργάνωσαν οι καταλήψεις και στις κινητοποιήσεις που συμμετείχαν. Στο συλλαλητήριο στα 11 χρόνια από την δολοφονία του Λουκμάν, στις 16 Μάρτη στη διεθνή κινητοποίηση ενάντια στον ρατσισμό και τον φασισμό, στα συλλαλητήρια αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, την δίκη του Ζακ. Έβαλε μπροστά όχι απλά αιτήματα άμυ-



Το φοιτητικό κίνημα στη μάχη

νας ενάντια στο νομοσχέδιο αλλά άνοιξε την συζήτηση για ποια Παιδεία παλεύουμε. Ακόμα το φοιτητικό κίνημα έπαιξε τον ρόλο πυροδότη ευρύτερων αντιστάσεων. Οι μεγάλες απεργίες, τα συλλαλητήρια για την Παλαιστίνη, όλες οι πολιτικές μάχες δεν θα ήταν ίδιες. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες του ΣΕΚ στις σχολές βάλανε παντού την πρόταση ότι οι συντονιστικές επιτροπές κατάληψης και οι φοιτητικοί σύλλογοι πρέπει να αποκτήσουν οργανική σύνδεση με την εργατική τάξη. Οργανώσαμε εξορμήσεις σε εργατικούς χώρους και ξεσηκώσαμε τους πάντες ότι είναι κοινός ο αγώνας ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Καμία σύγκρουση που άνοιξε το προηγούμενο διάστημα δεν έχει κλείσει.

Αυτά δεν είναι μια απλή αποτίμηση του τι έγινε το προηγούμενο διάστημα μέσα στις σχολές. Είναι μια τεράστια πολιτική εμπειρία που αυτή την στιγμή διαμορφώνει το κλίμα μέσα στα πανεπιστήμια, γέννησε μια νέα ριζοσπαστικοποίηση, μια ολόκληρη φουρνιά αγωνιστών και αγωνιστριών και καθορίζει πως οι αγώνες της νεολαίας μαζί με ένα εργατικό κίνημα που συγκρούεται, είναι η δύναμη που μπορεί να ανατρέψει την κυβέρνηση.

Με την δυναμική αυτής της εμπειρίας και της ριζοσπαστικοποίησης της νεολαίας πάμε να οργανώσουμε τα επόμενα βήματα.

22 Μάη φοιτητικές εκλογές. Είναι μια τεράστια πολιτική μάχη για δύο λόγους. Ο πρώτος είναι να μαυρίσουμε την ΔΑΠ. Παλεύουμε για

μια συντριπτική ήττα της νεολαίας της Νέας Δημοκρατίας που να γίνει σκαλοπάτι για την συντριβή της στις εκλογές του Ιουνίου. Ο δεύτερος είναι να δυναμώσει η αντικαπιταλιστική Αριστερά που οργάνωσε καταλήψεις ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, τις αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές κινητοποιήσεις, τις μάχες ενάντια στον σεξισμό, το αντιπολεμικό κίνημα, την Αριστερά που πάει την συζήτηση στα μεγάλα ζητήματα για μια άλλη παιδεία σε μια άλλη κοινωνία απαλλαγμένη από την βαρβαρότητα του καπιταλισμού. Αυτή την μάχη επιδιώκουμε να την δώσουμε μέσα από τα σχήματα της ΕΑΑΚ. Αντικαπιταλιστικά και ενωτικά για να εκφραστεί το μπλοκ αγώνα που πάλεψε σε κάθε σχολή. Αντικαπιταλιστικά χωρίς να λησάνουμε τις αιχμές μας και ταυτόχρονα ενωτικά στην δράση για να κερδίζουμε όλον τον κόσμο στις επαναστατικές ιδέες.

Οργανώνουμε την καμπάνια για την Πύλο. Στην Πύλο δεν έγινε ναυάγιο, έγινε η μαζικότερη δολοφονία από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με υπεύθυνους την ελληνική κυβέρνηση και την Ευρώπη φρούριο. 600 νεκροί πρόσφυγες είναι το πρόσωπο της Ευρώπης του ρατσισμού. Διεκδικούμε να τιμωρηθούν οι πραγματικοί ένοχοι - κυβέρνηση, λιμενοπάτσι, Ευρωπαϊκή Ένωση και να αθωωθούν οι 9 πρόσφυγες που η ΝΔ έχει το θράσος να τους φορτώνει το έγκλημα. Παίρνουμε πρωτοβουλία για εκδηλώσεις στην Φιλοσοφική στις 15 Μάη, στο ΠΑΔΑ και την ΑΣΚΤ στις 16 Μάη, πικετοφορίες και παρεμβάσεις μέσα στις σχολές.

Οργανώνουμε τις μάχες του επόμενου διαστήματος. Πρώτα από όλα συνεχίζεται ο αγώνας ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Συνεχίζουμε να διεκδικούμε την μονιμοποίηση των

εμπειριών αυτού του κινήματος. Συνελεύσεις κάθε βδομάδα για να συζητάει και να οργανώνει δημοκρατικά ο ίδιος ο κόσμος, τις καταλήψεις, τα συντονιστικά. Οργανώνουμε ότι ο δρόμος για τις εκλογές θα είναι ο εφιάλης αυτής της κυβέρνησης. **16 Μάη** μαζί με τα νοσοκομεία ενάντια στην ιδιωτικοποίηση είναι κοινός αγώνας, **21 Μάη** πανδημοσιούπαλληλη απεργία και φοιτητικές εκλογές στις 22/5 είναι ένας συνδιασμός που μπορεί να γκρεμίσει την ΝΔ μαζί με τους νόμους της. Δεν αντιμετωπίζουμε τον κόσμο που πάλεψε δύο μήνες με καταλήψεις σαν παθητικό ψηφοφόρο που το μόνο που έχει να κάνει είναι να βγάλει τα συμπεράσματά του και να ψηφίσει σωστά, τον αντιμετωπίζουμε σαν το υποκείμενο που μπορεί να αλλάξει τον κόσμο.

Το **Φεστιβάλ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ** είναι σταθμός για όλον τον κόσμο που θέλει να παλέψει. Η πλειοψηφία του κόσμου θέλει να γκρεμίσει αυτή την κυβέρνηση και για αυτό είναι στους δρόμους, ταυτόχρονα όμως δεν εμπιστεύεται μια συναινετική αντιπολίτευση και αναζητά την εργατική εναλλακτική. Μπορούμε να γίνουμε στήριγμα για αυτό τον κόσμο και αυτό τον ρόλο παίζει ο Μαρξισμός. Τρεις μέρες με δεκάδες συζητήσεις πάνω σε όλα τα ζητήματα και τις μάχες, ο μαρξισμός είναι ένα εργαστήριο επαναστατικών ιδεών που μπορεί να μας βγάλει πολύ πιο δυνατούς και δυνατές για τους αγώνες που έρχονται.

Μπαίνουμε μπροστά στον αγώνα για **λευτεριά στην Παλαιστίνη**. Ο λογικός που έλεγαν "ο καπιταλισμός είναι ένα παγκόσμιο οικονομικό σύστημα που θα εξασφαλίσει την ειρήνη και την ευημερία" καταρρέουν. Ο καπιταλισμός της πιο βαθιάς, παγκόσμιας και μακρόσυρτης κρίσης γεννάει θάνατο και καταστροφές. Πόλεμος στην καρδιά της Ευρώπης, πόλεμος στην Μέση Ανατολή. Στα πανεπιστήμια η κατάσταση είναι εκρηκτική με πάνω από 170 καταλήψεις για την Παλαιστίνη διεθνώς. Ξεκίνησε σαν ένα φοβερό κίνημα στην Αμερική με καταλήψεις και απλώνεται παντού.

Αυτή είναι η δύναμη για να σταματήσει ο πόλεμος, ο φοιτητικός αντιπολεμικός ξεσηκωμός για την Παλαιστίνη μπορεί να νικήσει όπως έγινε και με το Βιετνάμ. Αυτά δεν είναι μακριά. Στο ΠΑΔΑ δώσαμε μάχη για να σταματήσει η συμφωνία του πανεπιστημίου με πανεπιστήμιο του Ισραήλ για συνεργασία πάνω σε πρόγραμμα Εράσμων. Κάναμε κινητοποίηση και εκδήλωση, αυτή τη στιγμή η συμφωνία έχει παγώσει. Μπορούμε παντού να γίνουμε Αμερική. Ο ίδιος ο Μητσοτάκης έλεγε ότι πρέπει να τελειώνουμε με τις ιδεοληψίες που βασανίζουν το Ελληνικό Πανεπιστήμιο και να γίνουμε Κολούμπια. Όλα τα πανεπιστήμια θα γίνουμε Κολούμπια για να σταματήσουμε τον πόλεμο και να απλωθεί το κίνημα των καταλήψεων ενάντια στον πόλεμο παντού. Θα παλέψουμε για ελεύθερη Παλαιστίνη από τον Ιορδάνη μέχρι την Μεσόγειο, θα τσακίσουμε το κράτος τρομοκρατή του Ισραήλ και μαζί την ελληνική κυβέρνηση που τους στηρίζει.

Ανοίγει μια περίοδος με μεγάλες μάχες και μεγάλες δυνατότητες. Δυναμώνουμε την επαναστατική Αριστερά για να πάρουμε τις πρωτοβουλίες και να επιβάλλουμε το δικό των αγώνων μας, να ανατρέψουμε την κυβέρνηση και να ανοίξουμε την προοπτική για την συνολική νίκη των αγώνων, την αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Αλέκος Κοροβέσης,
φοιτητής ΠΑΔΑ, ΣΕΚ στις Σχολές

Ήταν Δευτέρα του Πάσχα του 1914 στον καταυλισμό των απεργών ανθρακωρύχων στο Λάντλοου στο Κολοράντο, όταν η Εθνοφρουρά άρχισε να γαζώνει με σφαίρες τις τέντες που έμεναν οι απεργοί. Την προηγούμενη μέρα, 19 του Απριλίου, οι Έλληνες απεργοί είχαν οργανώσει ένα μεγάλο πασχαλινό γλέντι στον καταυλισμό για όλους τους συναδέλφους τους, με σούβλες, χορούς, μουσικές και... μπίτζμπολ. Από τη μανία της επίθεσης ο καταυλισμός πήρε φωτιά και καταστράφηκε ολοσχερώς. Δεκάδες απεργοί, γυναίκες και παιδιά δολοφονήθηκαν, μεταξύ αυτών κι ο ηγέτης τους, ο Λούης Τίκας ή αλλιώς Ηλίας Σπαντιδάκης όπως τον ήξεραν στο χωριό του στο Ρέθυμνο.



Λάντλοου, Απεργοί μπροστά στα αντίσκηνά τους

Η απεργία στα ορυχεία του Κολοράντο κράταγε από τον Σεπτέμβριο της περασμένης χρονιάς και περισσότερο θύμιζε πολεμική σύρραξη. Οι ανθρακωρύχοι απαιτούσαν την αναγνώριση του συνδικάτου των Ενωμένων Ανθρακωρύχων (UMWA), την εφαρμογή του οκτώωρου, δίκαιη πληρωμή για τον άνθρακα που εξόρυξαν, το δικαίωμα να εκλέγουν τον δικό τους εργοδηγό για το ζύγισμά του (με βάση το οποίο πληρώνονταν), την πληρωμή όλων των εργασιών που προηγούνταν ή έπονταν μετά την εξόρυξη του άνθρακα, δικαίωμα να συναλλάσσονται σε όποιο κατάστημα επιθυμούν και να επιλέγουν οι ίδιοι τον τόπο διαμονής τους και τον γιατρό τους, την απόσυρση των ένοπλων φρουρών της εταιρείας που τους επιτηρούσαν και την εφαρμογή των νομοθετημένων κανόνων ασφαλείας, τους οποίους οι εταιρείες ορυχείων πάντα αρνούσαν να εφαρμόσουν.

Πολλοί από τους απεργούς είχαν προσληφθεί ως απεργοσπαστές μερικά χρόνια πριν. Τα αφεντικά της Colorado Fuel and Iron Company, ιδιοκτησίας Ροκφέλερ, έχοντας αντιμετωπίσει απεργίες αγγλόφωνων εργατών στο παρελθόν, σκόπιμα προσλάμβαναν μετανάστες εργάτες με την ελπίδα ότι οι διαφορετικές γλώσσες και κουλτούρες θα έστεκαν εμπόδιο στην συνδικαλιστική τους οργάνωση. Βαλκάνιοι, Ιταλοί, Μεξικάνοι, Λατινοαμερικάνοι κι Αφρικανοί, αφού έφταναν στις ΗΠΑ γεμάτοι ελπίδες, έπαιρναν ένα ραβασάκι από κάποιον συμπατριώτη τους Πράκτορα Εργασίας κι έμπαιναν σε ένα τρένο με προορισμό τα Βραχώδη Όρη.

Εκεί στη μέση του πουθενά έρχονταν αντιμέτωποι με τα κάτεργα του Ροκφέλερ. Το Κολοράντο είχε το χειρότερο ρεκόρ ασφαλείας στα ορυχεία των ΗΠΑ, το οποίο με τη σειρά του ήταν το χειρότερο στον κόσμο. Μόνο το 1913 περίπου 646 άνδρες είχαν σκοτωθεί ή σακατευτεί στα ορυχεία του Κολοράντο.

Οι εργάτες έμεναν σε πόλεις που

ανήκαν στην εταιρεία. Τα σπίτια, τα μαγαζιά, το σαλούν, όλα ανήκαν στην εταιρεία εξόρυξης, οι τοπικές αρχές όπως ο δήμαρχος, ο σερίφηρ ή τα δικαστήρια στελεχώνονταν από αξιωματούχους της εταιρείας, ίσχυαν οι νόμοι που επέβαλε η εταιρεία, υπήρχε ακόμα και ειδικό νόμισμα με το οποίο έπρεπε να συναλλάσσονται οι εργάτες μέσα στην πόλη και η ισοτιμία του οποίου άλλαζε κατά το δοκούν της εταιρείας. Οι εργάτες πληρώνονταν με αυτό και μετά η εταιρεία τα έπαιρνε πίσω καθώς τα εργαλεία της δουλειάς, το μπαρούτι, τα ιατρικά έξοδα, το ενοίκιο, τα πάντα πληρώνονταν από τους εργάτες.

Οι ίδιοι θεωρούνταν αναλώσιμοι. Αν τραυματιζόταν ή έμενε ανάπηρος ένας εργάτης απλά πεταγόταν εκτός δουλειάς και πόλης.

Όσο πιο ούτε το συνδικαλισμό, ούτε την απεργία κατάφεραν να αποφύγουν τα αφεντικά. Ο σπουδαίος σοσιαλιστής δημοσιογράφος Τζον Ριντ σε ένα ρεπορτάζ του από την απεργία του Κολοράντο περιγράφει ότι «για τους εργάτες το συνδικάτο ήταν η πρώτη υπόσχεση ευτυχίας και ελευθερίας. Τους έλεγε ότι με την ενότητα και την αλληλεγγύη θα μπορούσαν να αναγκάσουν το αφεντικό να τους πληρώνει αρκετά για να ζήσουν και να εργάζονται με ασφάλεια. Και στο σωματείο ανακάλυψαν αμέσως χιλιάδες συναδέλφους τους που είχαν περάσει στον αγώνα και ήταν έτοιμοι να τους βοηθήσουν. Αυτή η πλημμύρα ανθρώπινης αλληλεγγύης ήταν κάτι εντελώς καινούργιο για τους απεργούς του Κολοράντο. Όπως μου είπε ένας Μεξικανός: "Βγαίνομε έξω απελπισμένοι και έρχεται ένα ποτά-

μι φίλις από αδέρφια που δεν ξέραμε ποτέ!"».

Το συνδικάτο προτιμούσε να πάει σε διαπραγματεύσεις αντί σε απεργία αλλά η εταιρεία άρχισε να ετοιμάζεται για πόλεμο. Έφερε κάθε λογής τραμπούκους, από το Τέξας, το Νέο Μεξικό, τη Δυτική Βιρτζίνια και το Μίσιγκαν και τους έδωσε τουφέκια, πολυβόλα και αξιώματα. Οι άντρες του διαβόητου γραφείου ντετέκτιβ Μπάλντουιν - Φελτς, που υπήρχε για να δολοφονεί συνδικαλιστές και να τρομοκρατεί απεργούς, διορίστηκαν ως βοηθοί σερίφηδων. Έφτιαξε μέχρι κι ένα αυτοσχέδιο τεθρακισμένο όχημα με πολυβόλο στην κορυφή του για να απειλεί τους απεργούς.

Σκηνές

Η απεργία αποφασίστηκε ομόφωνα σε μια συνάντηση αντιπροσώπων από όλα τα ορυχεία της περιοχής για τις 22 Σεπτεμβρίου. Ήξεραν ότι θα διωχθούν από τα σπίτια τους κι έτσι έστησαν καταυλισμούς με σκηνές στους πρόποδες των ορυχείων, για να περιφρουρούν τους δρόμους απ' όπου θα έρχονταν οι απεργοσπαστές. Από τους 13.000 εργάτες, οι 11.000 βγήκαν αμέσως στην απεργία. Άρχισαν να οπλίζονται και οι ίδιοι με όποιον τρόπο μπορούσαν. Η θρυλική σοσιαλίστρια **Mother Jones** των **IWW**, έτρεξε να ενισχύσει τους απεργούς. Στους καταυλισμούς στήθηκαν σχολεία, ιατρεία και χώροι διασκέδασης. Οι άποροι εργάτες γίνονταν δεκτοί και τους δίνονταν συνδικαλιστικά επιδόματα, σαν να ήταν απεργοί.

Ο πιο μεγάλος καταυλισμός ήταν αυτός του Λάντλοου. «Υπήρχαν εκεί περισσότεροι από 1.200 άνθρωποι,

χωρισμένοι σε 21 εθνικότητες, οι οποίοι βίωσαν τη θαυμάσια εμπειρία να ανακαλύψουν ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίδιοι. Όταν έζησαν μαζί για δύο εβδομάδες, οι μικροφυλετικές προκαταλήψεις και οι παρεξηγήσεις που είχαν καλλιεργηθεί από τις εταιρείες άνθρακα για τόσα χρόνια, άρχισαν να καταρρέουν» γράφει ο Ριντ. «Οι Αμερικάνοι άρχισαν να ανακαλύπτουν ότι οι Σλάβοι, οι Ιταλοί και οι Πολωνοί ήταν εξίσου καλόκαρδοι, χαρούμενοι, αγαπητοί και γενναίοι με αυτούς. Ήταν μια πραγματική συγκόλληση των λαών. Αυτοί οι εξαντλημένοι, βασανισμένοι, σκληρά εργαζόμενοι άνθρωποι, δεν είχαν ποτέ πριν χρόνο να γνωρίσουν ο ένας τον άλλον».

Οι εχθροπραξίες δεν ήρθαν ξαφνικά στις 20 του Απριλίου. Όλους τους μήνες της απεργίας οι επιθέσεις και οι προβοκάτσιας από τον στρατό που είχε φτιάξει η εταιρεία έδιναν κι έπαιρναν. Οι απεργοί που πήγαιναν στην πόλη για την αλληλογραφία ξυλοκοπούνταν. Δεκάδες απεργοί συλλαμβάνονταν και κλείνονταν στη φυλακή. Ακόμα και η **Mother Jones** θα φυλακίζόταν στην απομόνωση για δυόμιση μήνες. Συχνά πυκνά κάποιο αυτοκίνητο θα πυροβολούσε τις σκηνές των απεργών. Άλλες φορές οι σφαίρες θα έρχονταν από τους ελεύθερους σκοπευτές που βρίσκονταν σε μόνιμη βάση γύρω από τους καταυλισμούς. Άλλες φορές οι επιδρομές εναντίον των απεργών ήταν πιο βίαιες και πιο οργανωμένες.

Η σφαγή της 20ης Απριλίου ωστόσο ήταν σημείο καμπής για την απεργία. Ακολούθησε η ένοπλη εξέγερση των απεργών. Εξοργισμένοι οι απεργοί επιτέθηκαν σε ορυχεία,

κατέστρεψαν εγκαταστάσεις κι εξοπλισμό της εταιρείας, σκότωσαν απεργοσπαστές και φύλακες. Στον καταυλισμό του Αγκιλάρ οι άνδρες της εταιρείας αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν στο ορυχείο και να παγιδευτούν εκεί μέσα, όσο οι απεργοί τους πέταγαν δυναμίτη. Στο Φορμπς, μετά από μια σφοδρή μάχη με πυροβόλα όπλα, οι απεργοί κατέλαβαν το ορυχείο, σκότωσαν εννέα φρουρούς και έκαιψαν κτίρια και εξοπλισμό. Παρόμοιες σκηνές διαδραματίστηκαν και σε άλλα ορυχεία σε όλο το Κολοράντο. Κι ενώ η ομοσπονδιακή κυβέρνηση έμενε αμέτοχη όσο δολοφονούνταν απεργοί, τώρα που οι απεργοί αντεπιτίθονταν αποφάσισε να επέμβει στέλνοντας ομοσπονδιακά στρατεύματα για να επιβάλουν την τάξη.

Άπλωμα

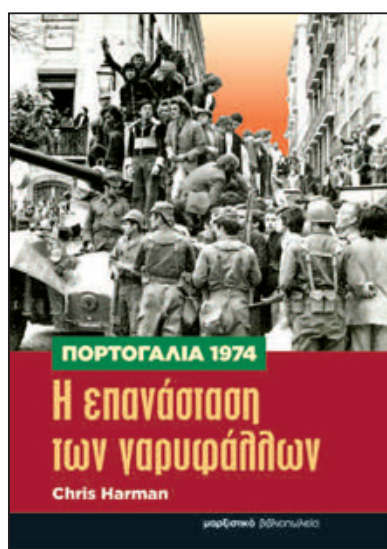
Οι αντιδράσεις δεν περιορίστηκαν στις ανθρακουπόλεις του Κολοράντο. Χιλιάδες κατέλαβαν το Πολιτειακό Μέγαρο του Ντένβερ. Διαδηλώσεις οργανώθηκαν στη Νέα Υόρκη κι άλλες πόλεις. Αλλά όπως επισημαίνει ο βρετανός σοσιαλιστής ιστορικός **Τζον Νιούσιγκερ** παρότι οι διαδηλώσεις και οι διαμαρτυρίες σε όλες τις ΗΠΑ ήταν χρήσιμες αυτό που χρειαζόταν ήταν το άπλωμα της απεργίας.

Εκατοντάδες τοπικές οργανώσεις της UMWA σε όλη τη χώρα ζητούσαν από το εθνικό γραφείο να προκηρύξει πανεθνική απεργία με αφορμή τη σφαγή στο Λάντλοου. «Σε όλη την ιστορία του συνδικάτου, δεν είχε υπάρξει ποτέ καλύτερη στιγμή. Όλη η χώρα υποστήριζε τους ανθρακωρύχους. Τα χρήματα για την ενίσχυση μιας πανεθνικής απεργίας θα έμπαιναν αθρόα. Υπό αυτές τις συνθήκες, οι ανθρακωρύχοι παντού, συνδικαλιστές ή μη, θα κατέβαζαν τα εργαλεία τους». Αλλά η απόφαση αυτή δεν πάρθηκε ποτέ. Η συνδικαλιστική ηγεσία υποστήριξε ότι "μπορούμε να βοηθήσουμε καλύτερα τα γενναία αδέρφια μας στο Κολοράντο παραμένοντας στη δουλειά".

Η απεργία κράτησε αρκετούς μήνες ακόμα, μέχρι τον Δεκέμβριο όταν ανεστάλη. Σε πρώτο χρόνο η ήττα της απεργίας έφερε την αντεπίθεση των αφεντικών. Το συνδικάτο τσακίστηκε. Τα δικαστήρια έβγαλαν λάδι τους ανθρώπους της εταιρείας κι ο υιός Ροκφέλερ άρχισε μια εκστρατεία διάσωσης της δημόσιας εικόνας του. Ο ρατσισμός ενισχύθηκε και η τοπική **Kou Κλουξ Κλαν** δυνάμωσε τα επόμενα χρόνια. Αλλά η απεργία του Κολοράντο κι ο αντίκτυπος της έπαιξε σημαντικό ρόλο στα όσα θα ακολουθούσαν φτάνοντας στην αναγέννηση του συνδικαλισμού και τις μεγάλες εργατικές απεργίες της δεκαετίας του '30.

Στέλιος Μιχαηλίδης

Τα βιβλία είναι όπλα



Το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο στην Έκθεση Βιβλίου στη Θεσσαλονίκη

Από τη Θεσσαλονίκη ξεκινούν οι φετινές εκθέσεις βιβλίου, όπου την Πέμπτη 16 Μάη ανοίγει τις πύλες της η 20ή Διεθνής Έκθεση Βιβλίου που θα διαρκέσει μέχρι την Κυριακή 19/5. Το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο θα είναι εκεί, όπως όλα τα τελευταία χρόνια, με τις εκδόσεις του και όλο τον πλούτο της μαρξιστικής σκέψης στο stand 117.

Στα πλαίσια της έκθεσης, το Σάββατο 18/5, στις 3μμ, θα πραγματοποιηθεί στον Εξώστη 2 εκδήλωση-παρουσίαση της 2ης έκδοσης του βιβλίου του Πάνου Γκαργκάνου «Για ποια Αριστερά παλεύουμε – Επαναστατική εναλλακτική στην κρίση του ΣΥΡΙΖΑ». Θα μιλήσουν για το βιβλίο ο Γιώργος Τσιάκαλος, επίτιμος καθηγητής ΑΠΘ και ο Κώστας Πίττας, από το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο. Μέσα στην προεκλογική περίοδο θα είναι μια ευκαιρία να συζητήσουμε τι κάνει η Αριστερά απέναντι στην καταστροφική κυβέρνηση της ΝΔ, που κλονίζεται κάτω από ένα μεγάλο κύμα αγώνων σε όλα τα μέτωπα.

Η καταστολή δεν θα περάσει! Η ταξική αλληλεγγύη θα νικήσει!

Στις 11 Ιουνίου 2020 συμμετείχα ως εργαζόμενος στη μοτοπορεία εργατικής αλληλεγγύης που είχε καλεστεί στη Νίκαια και τον Κορυδαλλό από εργατικά σωματεία, συλλογικότητες της περιοχής και πολιτικές οργανώσεις. Η μηχανοκίνητη διαδήλωση πραγματοποιήθηκε σε μια περίοδο που οι εργαζόμενοι βρέθηκαν στη μέγγενη της εγκληματικής πολιτικής του Κεφαλαίου και του κράτους του που άφησε πίσω της χιλιάδες νεκρούς. Ως εργαζόμενος στις ταχυμεταφορές βίωνα και βιώνω και ο ίδιος από πρώτο χέρι την εντατικοποίηση και την εκμετάλλευση και θεωρώ χρέος μου να συμμετέχω με τους συναδέλφους μου ενάντια σε ό,τι μας τσακίζει τη ζωή.

Κατά τη διάρκεια της μοτοπορείας, στον κόμβο της Αγίας Βαρβάρας, μεγάλες αστυνομικές μηχανοκίνητες δυνάμεις (ομάδα Δέλτα) έφραξαν το δρόμο της διαδήλωσης και προχώρησαν σε προσαγωγή 46 διαδηλωτών, ένας από τους οποίους ήμουν και εγώ. Οι προσαγωγές μετατράπηκαν σε συλλήψεις με τη «δικαιολογία» της «απειθείας». Έτσι, στις 17/5, καλούμαι να δικαστώ, με ακόμα 45 εργαζόμενους/ες και ανέργους/ες, για την απόφασή μου να συμμετάσχω σε μια εργατική διαδήλωση. Με αναγκάζουν για ακόμα μια φορά να βρεθώ στις αίθουσες της ταξικής δικαιοσύνης.

Η ζωή μας, όμως, αξίζει παραπάνω από ένα μεροκάματο, το οποίο κερδίζεται με ιδρώτα και αίμα και αυτό μου το διδάξε η ίδια η ζωή, θρηνώντας τον αδερφό μου Μανώλη Αφράτη που έχασε τη ζωή του εν ώρα εργασίας και γι' αυτό παλεύω για τη δικαίωσή του εδώ και σχεδόν 4 χρόνια. Στις 21 Μαΐου του 2020 δολοφονήθηκε ο αδερφός μου Μανώλης Αφράτης στο Ρέθυμνο όταν κλήθηκε να οδηγήσει ένα σάπιο και καθόλα παράνομο φορτηγό μόνο και μόνο για να αυγατίζει τα κέρδη του ο επιχειρηματίας στον οποίο εργαζόταν.

Καλούμαι να απολογηθώ γιατί δέκα μέρες μετά το εργοδοτικό έγκλημα με θύμα τον αδερφό μου αποφάσισα να διατρανώσω την ταξική μου αλληλεγγύη και να αγωνιστώ ενάντια στις εγκληματικές πολιτικές που θυσίαζαν κάθε εργαζόμενη και εργαζόμενο για να συνεχίζεται η κερδοφορία του Κεφαλαίου. Η σύλληψή μου αυτή έρχεται παράλληλα με τον αγώνα της οικογένειάς μου για να δικαιωθεί η μνήμη του αδερφού μου Μανώλη. Τη στιγμή που ένα ολόκληρο σύστημα από εισαγγελείς, εμπειρογνώμονες και άλλους κρατικούς λειτουργούς έχουν βαλθεί να κουκουλώσουν το εργοδοτικό έγκλημα που άφησε νεκρό τον αδερφό μου στην ασφάλτο, σέρνουν στα δικαστήρια 46 εργαζόμενους/ες, ανέργους/ες. Έτσι λειτουργεί το σύστημα της εκμετάλλευσης και η ταξική του δικαιοσύνη...

Όλες και όλοι στη συγκέντρωση αλληλεγγύης στους/στις συλληφθέντες/συλληφθείσες, την Παρασκευή 17/5, στις 9πμ, στα δικαστήρια της Ευελπίδων.

ΔΕ ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΕΙ! ΟΧΙ ΑΛΛΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΑΜΕΣΗ ΑΘΩΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ - ΑΝΕΡΓΩΝ
ΤΗΣ ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑΣ
ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ Μ. ΑΦΡΑΤΗ

Σ. Αφράτης



Θα τα βρείτε στο
μαρξιστικό βιβλιοπωλείο

www.marxistiko.gr

Φειδίου 14 πίσω από Τιάνια-ΡΕΪ
τηλ. 2105247584

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2024
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

5-7 Ιούλη Νομική ΑΘΗΝΑ

Οργανώνεται από το **Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα**

www.sekonline.gr • sek@otenet.gr • τηλ. 2105221509

Μιλάνο 25 Απριίλη. Φωτό: Claudio Furlan/AP



ΙΤΑΛΙΑ Η αντιφασιστική απεργία στη RAI

Η Μελόνη και οι “Αδελφοί της Ιταλίας” κυβερνάνε εδώ και ενάμισο χρόνο και έδωσαν συστηματοποιημένη μάχη να βγάλουν από πάνω τους τη ρετινιά ότι είναι φασίστες και πολιτικοί απόγονοι του Μουσολίνι. Σε μεγάλο βαθμό το είχαν καταφέρει. Η Ευρωπαϊκή Ένωση και οι θεσμοί της, αλλά ακόμη και η Σοσιαλδημοκρατία και τμήματα της Αριστεράς αντιμετώπιζαν την Μελόνη σαν μια ακόμη Δεξιά πολιτικό.

Ήρθαν έτσι τα πράγματα που τον τελευταίο μήνα η σύγκρουση με τη Μελόνη έγινε με τους όρους που της αξίζει. Είναι μια ακροδεξιά κυβέρνηση που στο κέντρο της έχει δηλωμένους φασίστες, νοσταλγούς του Μουσολίνι, όπως είναι και η ίδια η Μελόνη. Το συνδικάτο των δημοσιογράφων στη RAI, τη δημόσια τηλεόραση της Ιταλίας, έκανε την πρώτη από πέντε συνολικά μέρες απεργίας που έχει προκηρύξει, την Δευτέρα 6 Μάη. Πρώτο στη λίστα των ζητημάτων που έβγαλαν τους δημοσιογράφους σε απεργία είναι η προσπάθεια της Μελόνη να ελέγξει τα μέσα ενημέρωσης και η επίθεση που έκανε στις αντιφασιστικές φωνές μέσα στη δημόσια τηλεόραση. Ήταν μια απεργία ενάντια στους φασίστες και στη λογοκρισία και έγινε αφορμή για να βγει στο φως όλη η καλυμμένη μουςολινική επιχείρηση της κυβέρνησης. Αφορμή ήταν η λογοκρισία που επιβλήθηκε στον συγγραφέα Αντόνιο Σκουράτι, ο οποίος είχε αναλάβει να εκφωνήσει έναν μονόλογο ενόψει της 25ης Απριίλη, της Μέρας της Απελευθέρωσης. Ο Σκουράτι τόλμησε να γράψει για τη σύνδεση

των εγκλημάτων των ναζι και των φασιστών με τους νεοφασίστες και το κόμμα της Μελόνη, αλλά κόπηκε με δικαιολογίες για το κόστος της εκπομπής. Ο Σκουράτι έχει πάρει ένα από τα σημαντικότερα λογοτεχνικά βραβεία της χώρας, για μια μυθιστορηματική βιογραφία του Μουσολίνι. Ήταν τέτοια η λύσσα της κυβέρνησης που ο αρχιφασίστας ντε λα Ρούσα, πρόεδρος της Γερουσίας, επιτέθηκε στον Σκουράτι λέγοντας ότι καλό θα ήταν αντί να γράφει για τον Μουσολίνι να γράφει για τον Στάλιν.

Αλληλεγγύη

Η διοίκηση της RAI συνέχισε να υπηρετεί την ατζέντα της Μελόνη. Έβγαλε ανακοίνωση ότι «η απεργία γίνεται με κίνητρα που σε τίποτα δεν έχουν να κάνουν με τα δικαιώματα των εργαζόμενων αλλά σχετίζεται με ιδεολογικές και πολιτικές στοχεύσεις». Η αντιμετώπιση αυτή δυνάμωσε την αλληλεγγύη των δημοσιογράφων από πολλά ΜΜΕ. Η συντακτική επιτροπή της εφημερίδας Repubblica κυκλοφόρησε άρθρο στήριξης στην απεργία του συνδικάτου Usigrai.

Σε συγκέντρωση που κάλεσαν οι εργαζόμενοι της RAI ήρθαν στο φως όλων των ειδών οι παρεμβάσεις που κάνει η κυβέρνηση στη γραμμή των ειδήσεων. «Δεν πρέπει να λέμε τίποτα για τα σκάνδαλα, τίποτα για τις αντιδράσεις στον ρατσισμό, αλλά η Μελόνη πρέπει να βγαίνει πάντα πανέμορφη και δυνατή», είπε εξοργισμένη μια δημοσιογράφος. «Τα κόμματα της κυβέρνησης έχουν στην πράξη απαγορεύσει τις ερωτήσεις των δημοσιογράφων. Είμαστε υποχρε-

ωμένοι να παίζουμε τα προπαγανδιστικά βίντεο που μας στέλνουν έτοιμα και επεξεργασμένα. Ενώ μόνο τους πολιτικούς της Αριστεράς μπορούμε να έχουμε στο στούντιο και να τους κάνουμε ερωτήσεις». Ένα διασπαστικό συνδικάτο της Δεξιάς κάλεσε σε απεργοσπασία. «Ακόμη και αν είστε άρρωστοι, ακόμη και αν έχετε ρεπό ή άδεια, ελάτε αύριο στη δουλειά για να τους δείξουμε ότι με εμάς η τηλεόραση μπορεί να λειτουργήσει», δημοσίευσε μία μέρα πριν από την απεργία. Το κάλεσμά τους δεν πέρασε. Ακόμη και ανεξάρτητοι παραγωγοί άφησαν τις εκπομπές τους σε ένδειξη αλληλεγγύης.

Μάλιστα λίγες μέρες πριν από την απεργία προκλήθηκε κι άλλο σκάνδαλο. Μια εκπομπή της δημόσιας τηλεόρασης έκανε έρευνα που δυσαρέστησε τον Έντι Ράμα, τον πρωθυπουργό της Αλβανίας και πλέον έναν από τους καλύτερους φίλους της Μελόνη. Η έρευνα έγινε με αφορμή τη ρατσιστική συμφωνία Μελόνη - Ράμα για τη μεταφορά προσφύγων σε κέντρα κράτησης σε αλβανικό έδαφος. Η Μελόνη βγήκε έξαλλη και επιτέθηκε στην εκπομπή («μου προκαλεί αγδία» είπε), μιλώντας για λιντσάρισμα του «Ράμα, ο οποίος το μόνο που έκανε ήταν να βοηθήσει το ιταλικό έθνος».

Οι μαζικές συγκεντρώσεις της 25ης Απριίλη σε ολόκληρη τη χώρα δεν είχαν χαρακτήρα «εθνικής ενότητας», όπως θα ήθελε η Μελόνη, αλλά ήταν αντιφασιστικές με στόχο την κυβέρνηση, ενώ σε πολλά σημεία μαζικά ήταν τα μπλοκ αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και ενάντια στη συνεργασία με το Ισραήλ.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ Οι Τόρις στο ναδίρ

Τα αποτελέσματα των τοπικών εκλογών στη Βρετανία στις 2 Μάη έγιναν η επίσημη καταγραφή της κατάρρευσης της Δεξιάς και του πρωθυπουργού Ρίσι Σούνακ.

Οι Συντηρητικοί όχι μόνο δεν έχουν καταφέρει να βγουν από τον λαβύρινθο της κρίσης και του αλληλοφαγώματος που άνοιξε με την πορεία προς το Μπρέξιτ, αλλά βυθίζονται σε όλο και πιο σιχαμερές αντιπαραθέσεις. Ο Σούνακ εκλέχθηκε πρωθυπουργός όχι από εκλογές αλλά από τους βουλευτές της Δεξιάς όταν η Λιζ Τρας παραιτήθηκε μόλις 50 μέρες αφού ανέλαβε πρωθυπουργός. Ούτε κι εκείνη ήταν εκλεγμένη. Ανέλαβε όταν παραιτήθηκε ο Μπόρις Τζόνσον μέσα στο σάλιο που ξέσπασε από τα σκάνδαλα εν μέσω πανδημίας. Ο Τζόνσον είχε έρθει να σώσει τους Συντηρητικούς από την κατάρτιση στην οποία βρίσκονταν καθώς η Τερέζα Μέι που επίσης δεν είχε βγει με εκλογές είχε βρεθεί σε αδιέξοδο με τις συνομιλίες του Μπρέξιτ.

Πρόσφυγες

Αυτό που συνέβη παράλληλα μέσα σε αυτή την πορεία ήταν μια ανοιχτή πορεία των Συντηρητικών προς τα Δεξιά, κάνοντας σημαία τους το ρατσισμό και τις επιθέσεις στους πρόσφυγες, ελπίζοντας έτσι ότι θα ξαναπάρουν την πρωτοβουλία των κινήσεων και θα ξεπεράσουν τις εξωτερικές τους κόντρες. Η κατάληξη είναι να ανταγωνίζονται μεν μεταξύ τους για το ποιος είναι πιο ξεδιάντροπος ρατσιστής, αλλά στις εκλογές είχαν τα χειρότερα δυνατά αποτελέσματα.

Ο Ρίσι Σούνακ πέρασε από το Κοινοβούλιο το νόμο για να κάνει απελάσεις προσφύγων στη Ρουάντα λίγες μέρες πριν από τις εκλογές, αλλά η ακόμη πιο ανοιχτά ρατσιστική πτέρυγα του κόμματος είχε ήδη ανοίξει καινούργιες κόντρες. Στις εκλογές το κόμμα Reform Uk, που είναι η ρατσιστική μετάλλαξη του Brexit Party του Νάιτζελ Φαρράτζ, είχε σημαντική άνοδο σε βάρος των Τόριδων. Οι δημοσκοπήσεις για τις επόμενες κοινοβουλευτικές εκλογές του δίνουν ακόμη και 15% με την επίσημη Δεξιά στο 18%.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η άνοδος του Εργατικού Κόμματος στις εκλογές δεν μπορεί να καλύψει κανένα κενό. Ο ηγέτης του Εργατικού Κόμματος, Κιρ Στάρμερ, αφού αξιοποίησε τον ερχομό του στην ηγεσία του κόμματος για να διαγράψει ολόκληρη την Αριστερά, ακολουθεί τους Συντηρητικούς σε όλα: στο ρατσισμό, στο μίσος για τις απεργίες, στην υπεράσπιση του Ισραήλ. Ο καινούργιος παράγοντας που καταγρά-

φηκε στις εκλογές ήταν ότι σε μια σειρά περιοχές της χώρας, οι Εργατικοί είδαν τις τοπικές τους δυνάμεις να περιορίζονται από την άνοδο ανεξάρτητων και αριστερών ψηφοδελτίων που κατέβηκαν με σημαία τους την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη. Εκεί που απέναντί τους είχαν Δεξιούς, οι υποψήφιοι των Εργατικών πήγαν καλά. Πήραν στα χέρια τους ακόμη και δημοτικά συμβούλια που ήταν κάστρα της Δεξιάς. Στα πιο παραδοσιακά Εργατικά σημεία ωστόσο, όπου υπήρχαν εναλλακτικά ψηφοδέλτια, οι Εργατικοί υπέστησαν ήττες. Στο Όλντχαμ, στην περιφέρεια του Μάντσεστερ, ανεξάρτητοι υποψήφιοι κέρδισαν πέντε τοπικά συμβούλια έχοντας σημαία τους την αντίθεση στη στήριξη του Στάρμερ στο Ισραήλ. Στο Μάνινχαμ του Μπράντφορντ, ο ανεξάρτητος υποψήφιος πήρε 4.100 ψήφους έναντι 900 των Εργατικών.

Ο δημοτικός σύμβουλος στο Μπλάκμπερν, Μουστάφα Ντεσάι, δήλωσε «τα αποτελέσματα μας ήταν μεγάλη επιτυχία. Ο κόσμος είναι εντελώς δυσαρεστημένος με αυτά που γίνονται. Νομίζω ότι τα αποτελέσματα δεν τα περίμενε το Εργατικό Κόμμα που δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο μεγάλο ήταν το κίνημα. Στέλνουν ένα μήνυμα στην ηγεσία των Εργατικών για την ευαισθησία του κόσμου για ανθρωπιστικά ζητήματα όχι μόνο στη Γάζα αλλά και παντού. Δεν πρόκειται για ένα θέμα που απασχολεί μόνο τους μουσουλμάνους». Στο Γουέστ Μίντλαντς, ο υποψήφιος δήμαρχος Άχμεντ Γιακούμπ, κυριολεκτικά από το πουθενά, βγήκε τρίτος με 70 χιλιάδες ψήφους, έχοντας κατέβει με συνθήματα υπέρ των Παλαιστίνιων. Κερδισμένοι βγήκαν και οι Πράσινοι, παίρνοντας πάνω από 70 επιπλέον τοπικές έδρες από τις προηγούμενες εκλογές.

Ο πολιτικός αναλυτής Σαμ Φρίντμαν σχολιάζει πως «όλα όσα έγιναν την εκλογική βραδιά συγκλίνουν ώστε στις ερχόμενες εκλογές οι Συντηρητικοί θα πάρουν τις λιγότερες έδρες στην ιστορία τους. Έχουμε μπροστά μας έξι μήνες μέχρι να υποστούν εξολόθρευση, εκτός κι αν αλλάξει κάτι». Οι Συντηρητικοί, το μόνο που σκέφτονται να αλλάξουν μέσα στο επόμενο εξάμηνο μέχρι τις εθνικές εκλογές είναι να κλιμακώσουν ακόμη περισσότερο τις εκστρατείες μίσους και τον ρατσισμό. Η αντιπολίτευση του Στάρμερ είναι εντελώς αδύναμη μπροστά σε αυτή την πρόκληση. Ο δρόμος είναι ανοιχτός και για τα κινήματα αλλά και για το χτίσιμο αριστερής εναλλακτικής.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Η αντίσταση δυναμώνει

Δεν ήταν η πρώτη απάντηση στον Μιλέι, αλλά ήταν η πιο συγκλονιστική μέχρι στιγμής. Οι φοιτητές έγιναν το φπύλι του αγώνα και βγήκαν στους δρόμους πάνω από δύο εκατομμύρια άνθρωποι στις 23 του Απριλίου. Στους τέσσερις μήνες που έχει αναλάβει η ακροδεξιά κυβέρνηση της Αργεντινής, η αντίσταση δυναμώνει και η 23η του Απριλίου ήταν ένας ιστορικός σταθμός.

Ο Μιλέι έχει βάλει μπρος τον οδοστρωτήρα του, έχει περάσει έναν τεράστιο αριθμό νόμων από το κοινοβούλιο, οι οποίοι διαλύουν τα πάντα, από τα ωράρια και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα μέχρι το δημόσιο έλεγχο σε μια σειρά επιχειρήσεις, το δικαίωμα στην έκτρωση και το δικαίωμα να διαδηλώνεις. Αλλά δεν έχει καταφέρει να ξεπεράσει ούτε την αντίσταση στους εργατικούς χώρους και τους δρόμους, ούτε την πολιτική κρίση. Το εργατικό κίνημα στην Αργεντινή δεν υποδέχτηκε ηττημένο τον Μιλέι. Ξέσπασαν αυθόρμητες αντιστάσεις με το που ανέλαβε πρόεδρος. Το Δεκέμβρη δόθηκαν μάχες στους δρόμους για να μην περάσει ο νόμος απαγόρευσης των διαδηλώσεων.

Στις 24 Γενάρη, τα συνδικάτα κάλεσαν την πρώτη γενική απεργία 12 ωρών. Από τότε δεν έχει σταματήσει να απλώνεται και η συζήτηση και η οργάνωση μέσα σε όλους τους χώρους για το ποια θα είναι η συνέχεια. Η αντίσταση έχει σαν αποτέλεσμα να μην έχει καταφέρει να σταθεροποιηθεί η κυβέρνηση Μιλέι. Ο Μιλέι ήρθε σαν σωτήρας της άρχουσας τάξης να κόψει με πριόνι όλες τις κατακτήσεις των εργατών και των εργατριών.



Εργατική Πρωτομαγιά στο Μπουένος Άιρες.
Φωτό: Luis Robayo/AFP

Όμως στο κοινοβούλιο και τη Γερουσία έχει ελάχιστες έδρες. Την ίδια αδυναμία αντιμετωπίζει και στα συμβούλια των Περιφερειών της χώρας. Έχει τεράστια ανάγκη να δείξει ότι μπορεί να επιβάλει τον έλεγχό του και ότι το πρόγραμμά του μπορεί να προχωρήσει και να υλοποιηθεί πραγματικά, όχι να μείνει σύνθημα.

Οι φοιτητές και το κίνημα για την υπεράσπιση των δημόσιων Πανεπιστημίων του έσκασαν μέσα στα μούτρα και τον πήγαν πάρα πολύ πίσω σε αυτή την προσπάθεια. Το μήνυμα που πήρε και η επίσημη Δεξιά και η άρχουσα τάξη και οι "θεσμοί" του αργεντινικού κράτους είναι ότι ο Μιλέι παίζει με τη φωτιά και άνοιξε ένα μέ-

τωπο που αντί να τους λύνει προβλήματα τούς προκαλεί πανικό.

Γιατί στους δρόμους βγήκε ολόκληρο το φοιτητικό κίνημα και μαζί τους βγήκαν όλοι οι τομείς της εκπαίδευσης, εκπαιδευτικοί και άλλοι εργαζόμενοι μέχρι και οι πρυτάνεις. Αλλά από δίπλα βρέθηκαν και τα μεγάλα συνδικάτα και η αντιπολίτευση των Περονιστών και των Κιρτσονεριστών, χωρίς καμία εξαίρεση. Αν ο Μιλέι επιχειρούσε να πει πως οι αντιστάσεις μετά την εκλογή του είναι απλώς πρωτοβουλίες της άκρας Αριστεράς και "μειοψηφίες", η 23η του Απριλίου έγινε επίδειξη δύναμης της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Ποτάμια ολόκληρα κατέβαιναν από

κάθε γειτονιά του Μπουένος Άιρες γύρω από τα πανό των φοιτητών για την υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Σε μια χώρα που η οικονομική κρίση μοιάζει να ρουφάει τα πάντα, για πάρα πολύ κόσμο τα δημόσια Πανεπιστήμια είναι ένα σύμβολο για κάτι που είχε καταφέρει να μείνει όρθιο και δωρεάν. Παρότι κατά καιρούς οι κυβερνήσεις έκαναν επιθέσεις και επέβαλαν περικοπές, κανένας δεν είχε τολμήσει να ακουμπήσει τον δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Ο Μιλέι όχι μόνο άφησε παγωμένο τον προϋπολογισμό της εκπαίδευσης (ενώ ο πληθωρισμός τρέχει με 300% σε ετήσια βάση) αλλά θέλει να καταργήσει τη δωρεάν

παιδεία.

Ένα από τα συνθήματα που φώναζαν οι φοιτητές στους δρόμους ήταν "Μιλέι, κοίτα με ποιον τα έβαλες". Αλλά την ίδια απάντηση άρχισαν να δίνουν ακόμη και ανοιχτοί υπερασπιστές του Μιλέι από την επόμενη μέρα στις τηλεοράσεις, σχολιάζοντας ότι ήταν μεγάλο λάθος να τα βάλει με τους φοιτητές. Στο μεταξύ η φτώχεια στη χώρα έχει πλέον απλωθεί επίσημα στο 60% του πληθυσμού. Τα φάρμακα έχουν ανέβει 80% μέσα στους τελευταίους μήνες, ο Μιλέι αφήνει απλήρωτες όλων των ειδών τις υπηρεσίες, λέγοντας ανοιχτά ότι περιμένει να καταρρεύσουν. Οι μόνοι που είναι χαρούμενοι και το λένε είναι οι "ειδικοί" του ΔΝΤ που λίγες μέρες πριν από τη διαδήλωση των φοιτητών βιάστηκαν να δώσουν συγχαρητήρια στον Μιλέι με μια έκθεση που λέει πως δεν περίμεναν τόσο θετικά αποτελέσματα τόσο γρήγορα.

Ο Μιλέι περηφανεύτηκε ότι κατάφερε να έχει πλεόνασμα τόσο γρήγορα. Φυσικά αν δεν ξεδεύει ούτε ένα πέσο και αφήνει τα πάντα να σαπίσουν, η χώρα θα έχει πλεόνασμα. Έκανε μάλιστα συνάντηση με ένα κλαμπ καπιταλιστών και τους έδωσε συγχαρητήρια που έχουν φυγαδεύσει τα λεφτά τους στο εξωτερικό, γιατί με τις αριστερές κυβερνήσεις καλά έκαναν που δεν έπαιρναν το ρίσκο να επενδύσουν. Τώρα, λέει, τα πράγματα θα ηρεμήσουν και θα μπορούν να φέρουν τα λεφτά τους.

Η έκρηξη του φοιτητικού κινήματος τον διαψεύδει εντελώς. Ενώ ταυτόχρονα βάζει τεράστια πίεση στα συνδικάτα να πάρουν πρωτοβουλίες για το επόμενο απεργιακό βήμα.

Νίκος Λούντος

MIANMAR

Στο χείλος της κατάρρευσης

Βρίσκεται στο χείλος της κατάρρευσης το καθεστώς της Μιανμάρ; Τρία χρόνια πριν, πραξικοπηματίες στρατηγοί ανέτρεψαν το εκλεγμένο κοινοβούλιο της χώρας της νοτιοανατολικής Ασίας και πήραν την εξουσία. Τώρα το κράτος βρίσκεται σε κρίση.

Αντιστασιακές δυνάμεις έχουν στον έλεγχό τους πάνω από τη μισή επικράτεια της Μιανμάρ και κερδίζουν έδαφος καθημερινά στην ύπαιθρο και στα δάση. Σε πολλές πόλεις ο έλεγχος των δρόμων παίζεται ανάμεσα στις Δυνάμεις Λαϊκής Άμυνας (ΔΛΑ) και τον στρατό.

Το στρατιωτικό καθεστώς απάντησε με το μόνο τρόπο που γνωρίζει. Περισσότεροι αεροπορικοί βομβαρδισμοί και ευρύτερη επιστράτευση. Η αντίσταση αποτελείται από μια συμμαχία πολιτοφυλακών που εκφράζουν διαφορετικές, και κάποιες φορές ανταγωνιστικές μεταξύ τους, εθνότητες. Αυτό που τις ενώνει είναι ότι θέλουν να διώξουν τους στρατηγούς ώστε να μπορέσουν να διεκδικήσουν πιο εύκολα αναγνώριση ξεχωριστών εθνικών κρατών. Οι πολιτοφυλακές έχουν εκπαιδεύσει χιλιάδες νέους από τις πόλεις που νωρίτερα είχαν συμμετάσχει στο δημοκρατικό κίνημα το οποίο κατέστειλαν οι στρατηγοί.

Οι διαδηλωτές κατέφυγαν στην ασφάλεια της υπαίθρου όταν το καθεστώς εξαπέλυσε ένα κύμα βάνουσης καταστολής από το 2021 και έπειτα. Τώρα αυτοί οι μαχητές αποτελούν τη βάση του κινήματος των ΔΛΑ. Η ένωση των νεαρών μαχητών με τις ριζωμένες αντιστασιακές οργανώσεις βάζει πλέον το κράτος κάτω από τεράστια πίεση.

Η Πολιτεία Καγίν, στα νότια της χώρας, είναι χαρακτηριστική για το δίλημμα που αντιμετωπίζει ο στρατός. Οι πολιτοφυλακές της Αντίστασης πήραν τον έλεγχο της μεθοριακής πόλης Μισουαντί στις αρχές Απριλίου. Η πόλη βρίσκεται πάνω σε ένα κρίσιμο εμπορικό άξονα προς την Ταϊλάνδη. Η νίκη των ανταρτών ήταν σοβαρό χτύπημα για το καθεστώς. Φοβούμενοι ότι θα χάσουν κι άλλο έδαφος, οι στρατηγοί έστειλαν ενισχύσεις για να ανακαταλάβουν την πόλη. Αλλά η πρώτη επίθεση συνεντρίβη από την Αντίσταση η οποία κατέστρεψε πολλά οχήματα και πήρε στα χέρια της όπλα του στρατού. Παρόμοιες επιθέσεις έγιναν στην πόλη Ζαγκάιν στο κέντρο της χώρας και στο Ιγουανγκαν στα δυτικά.

Η δύναμη των ανταρτών προέρχεται από τη λαϊκή υποστήριξη σε όλη τη χώρα και το μίσος για τη δικτατορία. Αλλά η ενότητά τους μάλλον είναι προσωρινή. Δρουν περισσότερες από είκοσι πολιτοφυλακές που εκπροσωπούν διάφορες εθνικές μειονότητες. Ορισμένες παλεύουν εδώ και δεκαετίες για αυτονο-

μία, ενώ κάποιες συγκρούονται μεταξύ τους για τον έλεγχο του πλούσιου σε κοιτάσματα εδάφους.

Κάποιες μειονότητες έχουν περισσότερα κοινά με λαούς της Κίνας, της Ινδίας και της Ταϊλάνδης παρά με τους Μπαμά, τη μεγαλύτερη εθνότητα της Μιανμάρ. Αυτές οι εντάσεις σημαίνουν ότι αν καταρρεύσει ο στρατός, το πιθανότερο είναι ότι η συμμαχία της αντίστασης θα θρυμματιστεί και θα υπάρξει κενό εξουσίας.

Η μεγαλύτερη δύναμη στην περιοχή, η Κίνα, θέλει πάση θυσία να αποφύγει κάτι τέτοιο. Η μεγαλύτερη ανησυχία της κινέζικης άρχουσας τάξης είναι ότι οι συγκρούσεις στην Μιανμάρ θα ξεφύγουν από τα σύνορά της και θα ανάψουν ταραχές στην περιοχή. Θέλει όμως και να εξασφαλίσει ότι η Δύση δεν θα εκμεταλλευτεί την κατάρρευση του καθεστώτος για να προωθήσει τα συμφέροντά της στα σύνορα με την Κίνα.

Οποιαδήποτε ιμπεριαλιστική προσπάθεια για επιβολή στη Μιανμάρ το πιθανότερο είναι να επαναλάβει τις αποτυχίες του παρελθόντος και να ξαναβάλει τον εμφύλιο πόλεμο. Αν οι συνδυασμένες δυνάμεις της Αντίστασης ρίξουν το στρατιωτικό καθεστώς, θα πρόκειται για τεράστια επιτυχία. Αλλά θα είναι τραγωδία αν αυτός ο δρόμος οδηγήσει σε καινούργιες συγκρούσεις μεταξύ των δυνάμεων που συγκροτούν την Αντίσταση. Η ελπίδα βρίσκεται στο να συνειδητοποιήσουν οι εργάτες και οι φτωχοί ότι έχουν περισσότερα κοινά μεταξύ τους παρά με τις άρχουσες τάξεις της κάθε εθνότητας.

Γιούρι Πρασάντ